

သိန်းဖေမြင့်
၆၀ ကျော်မှ ရေးသော
ဝတ္ထုများ

mgvoo.com

ဆရာ(ဦး)သိန်းဖေမြင့် အသက် ၆၀ပြည့်ခဲ့သည်
 ၁၉၇၄ ဇူလိုင်လမှ ကွယ်လွန်ချိန် ၁၉၇၈ ဇန်နဝါရီလအထိ
 သုံးနှစ်ကျော်ကာလအတွင်း ပြန်လည်စာရင်းချုပ်ကြည့်သောအခါ
 ဝတ္ထုတို ၄ပုဒ်နှင့် ဝတ္ထုရှည် ၁ ပုဒ်သာ
 ရေးသားနိုင်ခဲ့ကြောင်း တွေ့ရပါသည်။
 ယခုစာအုပ်မှာ အဆိုပါ ဆရာ့နောက်ဆုံးအချိန်များက
 ရေးသားခဲ့သော နောက်ဆုံးလက်ရာ ၅ ပုဒ်ကို
 စုပေါင်းကာ ချင်းတွင်းစာပေတိုက်မှ ပုံနှိပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပြီး
 ယခု အကြိမ်မှာ တတိယအကြိမ်
 ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

TPM0003

2,200.00 KS

၆၀ ကျော်မှ ရေးသောဝတ္ထုများ၊ သိန်းပေါ်ပြင့်
မျက်နှာပုံးပန်းချီ - တော်တိံဆွ
စာမျက်နှာ ၁၄၂+ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးဆန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မမိုးရိပ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။
၂၀၁၉ နိုဝင်ဘာလ၊ စာတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊
၂၀၁၁ စိတ်ကူးချိုချို၏ ဒုတိယအကြိမ်။
ရောင်းစျေး ၂၂၀၀ ကျပ်

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

၆၀ ကျော်မှ ရေးသော
ဝတ္ထုများ
သိန်းဖေမြင့်

mgyc.com

mgyc.com

မာတိကာ

- ထုတ်ဝေသူ၏အမှာစာ	က
၁။ သည်နေ့တော့ မင်းကိုမတွေ့ခဲ့ရပါလား အလှရယ်	၁
၂။ အတောင်ရှိသောပန်းများ	၉
၃။ ပိတောက်တွေ ရွှေရည်လူးတဲ့အခါ	၂၆
၄။ ထိုင်စရာတစ်နေရာရလေတော့	၃၇
၅။ ဘိုးဘိုးနှင့်ဘွားဘွား အချစ်ပွား	၆၄

ထုတ်ဝေသူ၏အမှာစာ

ဆရာသိန်းဖေမြင့်သည် ၁၉၇၈ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၁၅ ရက်နေ့က ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်ခဲ့ရာ ကွယ်လွန်ချိန်၌ ဆရာ့အသက်သည် ၆၄ နှစ် ရှိပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ယခု ဤစာအုပ်သည် အသက် ၆၀ ကျော်ခဲ့ပြီးမှ ရေးခဲ့သော မဂ္ဂဇင်း၊ ဝတ္ထုများကို စုပေါင်းပုံနှိပ် ထုတ်ဝေလိုက်ခြင်းဖြစ်၍ ဤစာအုပ်ကို '၆၀ ကျော်မှ ရေးသော ဝတ္ထုများ' ဟူ၍ပင် အမည်ပေးလိုက်ပါသည်။ ယင်းဝတ္ထုများတွင် မိုးဝေမဂ္ဂဇင်းမှ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်၊ ရှုမဝ မဂ္ဂဇင်းမှ ဝတ္ထုတို သုံးပုဒ်နှင့် ဝတ္ထုရှည် တစ်ပုဒ် ပေါင်း ဝတ္ထုငါးပုဒ် ပါဝင်ပါသည်။

အမှန်စင်စစ် ဆရာသိန်းဖေမြင့်သည် ၁၉ နှစ်သားကျော်ကျော် အရွယ်မှ ကွယ်လွန်သည့် အသက် ၆၄ နှစ်အရွယ်ထိ နှစ်ပေါင်း ၄၅ နှစ်နီးပါးမျှ အစဉ် တစိုက် စာရေးလာခဲ့သည့် 'ငယ်ဖြူစာရေးဆရာ' တစ်ဦးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ('ငယ်ဖြူစာရေးဆရာ' ဟူသော အမည်မှာ 'စာပေဘဝ စာတ်လမ်းစုံ' အမှတ်တစ် 'ကျွန်တော်၏ အချစ်ဦး' စာအုပ်တွင် ဆရာက သူ့ကိုယ်သူ ခေါ်ခဲ့သည့် အမည် ဖြစ်ပါသည်) ထိုသို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ စာရေးလာခဲ့သော်လည်း ဆရာ့ဝတ္ထုတိုများ မှာ အရေအတွက်အားဖြင့် များလှသည် မဟုတ်ပါ။ ဤအချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ၁၉၆၆ ခုနှစ်က ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့သော 'သိန်းဖေမြင့် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်' တွင် ဆရာကိုယ်တိုင် ရေးသားခဲ့သည့် အမှာစာ၌

‘ကျွန်တော်သည် ဝတ္ထုတိုရေးခြင်း အတတ်ပညာကို လေးစား
အထင်ကြီးသည်။ ဝတ္ထုတိုရေးခြင်း၌လည်း ပျော်ပိုက်သည်။ သို့သော်
၃၂ နှစ်ကြာပြီး ယခု စာရင်းချုပ်သောအခါ ၂၃ ပုဒ်ပါသော ဝတ္ထုတို
ပေါင်းချုပ်ကိုသာ ထုတ်နိုင်သောကြောင့် ဝမ်းနည်းရသည်’ ဟူ၍ ဖော်ပြ
ပါရှိခဲ့ပါသည်။

‘ယခုလည်း ဆရာ အသက် ၆၀ ပြည့်ခဲ့သည့် ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လမှ
ဆရာ ကွယ်လွန်သည့် ၁၉၇၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလအထိ သုံးနှစ်ကျော် ကာလအတွင်း
‘၆၀ ကျော်မှ ရေးသော ဝတ္ထုများ’ ကို စာရင်းချုပ်လိုက်သောအခါ ဝတ္ထု ငါးပုဒ်
မျှသာ တွေ့ရပါသည်။

သို့သော် ဆရာရေးခဲ့သော ဝတ္ထုတိုများသည် ယင်းသို့ အရေအတွက်
အားဖြင့် မများလှသော်လည်း မြန်မာစာပေနယ်ပယ်တွင် ဆရာဝတ္ထုများ၏
အရှိန်အဝါ မည်မျှကြီးမား စူးရှလှသည်ကို အထူးပြောဖွယ်ရာ လိုမည်မထင်ပါ။
‘တက်ခေတ်နတ်ဆိုး’၊ ‘တက်ဘုန်းကြီး’ စသော ခေတ်ပြင်ဝတ္ထုများကဲ့သို့ လည်း
ကောင်း၊ ‘သပိတ်မှောက်ကျောင်းသား’၊ ‘အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ’
စသော သမိုင်းဝင် ဝတ္ထုရှည်ကြီးများကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ‘နေရစ်တော့ ခေတ်
ဟောင်း’၊ ‘ချင်းဝိသေသတိုင်း သမိုင်းအစ’ စသော ပြည်တွင်းပြည်ပ ခရီးသွား
ဆောင်းပါးရှည်ကြီးများကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဆရာရေးခဲ့သည့် ‘ရေနံ၊ သီချင်း
ဆို၍ ငိုရသည်၊ ငွေစိန် လှေလှော်ရင်း တက်ကျိုးခြင်း၊ ဆရာအို ပြဿနာ’ စသော
ဝတ္ထုတိုများသည် မြန်မာ ဝတ္ထုတိုလောကတွင် ထင်ရှားသော မှတ်တိုင်များပင်
ဖြစ်ကြပါသည်။

ဆရာ ဝတ္ထုတိုများကို စုပေါင်းပုံနှိပ် ထုတ်ဝေခဲ့ကြရာ၌ ၁၉၃၇ ခုနှစ်က
‘မင်းတိုင်ပင်’ ဟူသော အမည်ဖြင့် ဝတ္ထုတို သုံးပုဒ်ကို လည်းကောင်း၊ တစ်ဖန်
၁၉၅၂ ခုနှစ်တွင် ‘အားလုံးကောင်းပါသည်နှင့် လက်ရွေးစင် ဝတ္ထုတိုများ’ ဟူသော
အမည်ဖြင့် ဝတ္ထုတို ၉ ပုဒ်ကို လည်းကောင်း၊ ထို့နောက် ၁၉၆၆ ခုနှစ်တွင်
‘သိန်းဖေမြင့် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်’ အမည်ဖြင့် ဝတ္ထုတို ၂၃ ပုဒ်ကို လည်းကောင်း
သုံးကြိမ်မျှ အခါအားလျော်စွာ ပုံနှိပ်ခဲ့ကြဖူးပါသည်။

ယင်းသို့ ဆရာ ဝတ္ထုတိုများကို စုပေါင်းပုံနှိပ်ခဲ့ဖူးသည့် အစဉ်အလာအရ
ဆရာမကွယ်လွန်မီ နောက်ဆုံး သုံးနှစ်ကျော်လေးနှစ်အတွင်း ရေးသားခဲ့သည့်
ဆရာ၏ နောက်ဆုံး လက်ရာများကို ယခုကဲ့သို့ ရှာဖွေစုဆောင်းကာ ဆရာအား
အမှတ်တရ ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် စုပေါင်းပုံနှိပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

‘၆၀ ကျော်မှာရေးသော ဝတ္ထုများ’သည် ဆရာအား ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ ကြည်ညိုလေးစားကြသူများအတွက် လည်းကောင်း၊ ဆရာ ဝတ္ထုများကို နှစ်သက် မြတ်နိုးကြသည့် စာဖတ်သူများအတွက် လည်းကောင်း၊ ဆရာဘဝနှင့် ဆရာ စာပေကို လေ့လာသုံးသပ် အကဲဖြတ်လိုကြသည့် စာပေ သုတေသီများအတွက် လည်းကောင်း တစ်စုံတစ်ခုသော အတိုင်းအတာအထိ အကျိုးသက်ရောက်မှု ရရှိလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မျှော်လင့်ပါသည်။

ချင်းတွင်းစာပေတိုက်

mgyc.com

mgyc.com

သည်နေ့တော့ မင်းကို မတွေ့ခဲ့ရပါလား အလှရယ်

အချိန် - ၁၃၃၇ ခုနှစ်၊ နတ်တော်လပြည့်ပြီးခါစ၊ တစ်ခုသော နံနက်ခင်း။

နေရာ - မန္တလေးမြို့၊ အအေးပိုသော ဆောင်းကာလနှင့် အချမ်းပိုသောဒေသ ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်ကား အိပ်ရာထဲ ကွေးမနေပါ။ နံနက်ခင်း စောစောစီးစီး ထပြီး လမ်းလျှောက်ပါသည်။ မနေ့ကလည်းလျှောက်၊ ဒီနေ့လည်းလျှောက်။ ကွာသည်ကတော့ မနေ့ကထက် ဒီနေ့ အနည်းငယ် (၁၀ မိနစ်လောက် ထင်ပါ ရဲ့) နောက်ကျသွားသည်။

ကျွန်တော် တည်းခိုသည့်အိမ်ကား ၈၃ လမ်းနှင့် ၂၉ လမ်းထောင့်ရှိ သခင်ဗဟိန်း(ကွယ်လွန်)၏ အစ်မများနေသောအိမ်။ ထိုအိမ်မှနေပြီး နန်းတော်ဘက် သို့ လျှောက်သည်။ အနောက်မှ အရှေ့သို့၊ တရုတ်တန်းရောက်တော့ တောင်မှ မြောက်သို့။ နောက်တော့ တောင်ဘက်ကျုံးကြီးအတိုင်း အနောက်မှ အရှေ့သို့၊ အရှေ့တောင်ကျုံးထောင့်ရောက်တော့ ပြန်လှည့်ခဲ့သည်။

အိမ်မှထွက်ခဲ့စဉ်က မှောင်နေသေး၏။ လဆုတ်လသည် တိုက်တာ အဆောက်အဦများ၊ နောက် သစ်ပင်များကြား နစ်မြုပ်သွားခဲ့ပြီ။ လမ်းမီးတိုင်များ ကတော့ တလက်လက် ရှိသေးသည်။ သို့သော် လမ်းမီးတိုင်များမှာ ချမ်းနေကြဟန် တူပါ၏။ နင်းစောင်ကြီးခြုံကာ ကွေးနေကြသည်။

အိမ်ကထွက်စတွင် လမ်းသွားလမ်းလာ လူတစ်ယောက်စ၊ နှစ်ယောက်စ တွေ့ရသည်။ တိုက်တွေ၊ အိမ်တွေ၊ ဆိုင်တွေမှာ တံခါးပိတ်လို့ အိပ်ကြတုန်း၊ ဆိုင်တွေထဲမှာ အနီးကြားဆုံးကား လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အချို့ ဖြစ်သည်။ ရေခဲ

ကျိုလို့ နားနို့ချက်ပြီးကြပြီ။ နံ့ပြားဖုတ်လို့ ပဲပြုတ်ကြော်နေကြပြီ။ ဆိုင်ရှင်ကို အမိလိုက်၍ လုံ့လဥဿဟကြီးသော ဖောက်သည်အချို့ကား ငုတ်တုတ်ထိုင်၍ စောင့်နေကြပြီ။ တကယ်ပင် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေကြ၏။ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ခြေချမထိုင်နိုင်ပါ။ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ကြရ၏။ လက်တွေကို ပေါင်ကြားညှပ်၍၊ အပေါ်အကျိုကို ရင်စေ့၍၊ ခေါင်းကို သဘက်နှင့် လုံ့အောင် (နားရွက်ပါလုံ့အောင်) ပေါင်း၍။

လမ်းပေါ်တွင် မန္တလေးသရုပ်ဖော် အနေယာဉ်ဖြစ်သော မြင်းလှည်းကလေးများ တစ်စီးစ၊ နှစ်စီးစ ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်း လှုပ်ရှားသွားလာနေကြ၏။ အိမ်ကထွက်စ ရုန်းစကန်စ ဖြစ်၍လားပဲ မသိ။ မြင်းကလေးများသည် ပြေးရင်းလွှားရင်း အမြီးထောင်ကာ မကာနှင့် အီး တစ်ဒူဒူပေါက်၍ ချေးတုံးတွေ အစီအရီ စွန့်ကျဲသွားကြလေသည်။ လမ်းလျှောက်သူတွေမှာ ယင်းတို့ကို တက်မနင်းမိအောင် အထူးဂရုပြု၍ ရှောင်ကြရ၏။

နှစ်ပြုလောက် ကျော်သွားမိသောအခါ နိုးကြားနေသော အိမ်တစ်အိမ်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ အိမ်ရှေ့ပေါက် ခေါက်တံခါးကြီး တစ်ချပ်ကို ဖွင့်ထားရာ အထဲက မီးရောင် အပြင်သို့ ထွက်နေသည်။ အပြင်ထွက်နေသော မီးရောင်အောက်မှာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် အချိုးအဆစ်ကျန ပြေပြစ်သော အရိပ်သဏ္ဍာန်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်သည် ဘုရားပန်းအိုးဟု ထင်မှတ်ရသောအရာတစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လာသည်ကို ဝိုးတဝါး မြင်လိုက်ရသည်။ အိမ်ဝိုင်းထဲမှာတော့ ထူထပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားပြီး တဘက်နှင့် ခေါင်းကို လုံ့အောင်ပေါင်းထားသော အရပ်ရှည်ရှည် ယောက်ျားတစ်ယောက်က မတ်တတ်တံမြက်စည်းကြီးနှင့် လှည်းကျင်းနေလေသည်။

တရုတ်တန်းသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော် အံ့ဩရသည်။ အလင်းရောင် မှုန်တိမှုန်ဝါးထဲမှာ လူတွေ အတော်ကလေး စည်ကားနေပေပြီ။ လမ်းသွားလမ်းလာ လူထုမဟုတ်၊ ဈေးဖွင့်ရန် ပြင်ဆင်နေသော လူထု ဖြစ်၏။ ကားကြီးကားငယ်တွေ ထဲမှာ လည်းကောင်း၊ မြင်းလှည်းတွေပေါ်မှ လည်းကောင်း၊ ဆိုက်ကားတို့မှ လည်းကောင်း၊ ကုန်ပစ္စည်းချနေသူများ။ ဘယ်လို ကုန်ပစ္စည်းတွေပါလိမ့်။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်၊ သစ်သီးပန်းမန် မဟုတ်သည်ကတော့ သေချာသည်။ မှောင်ကျသောနေရာများမှာ မသိနိုင်သေးသော်လည်း လမ်းမီးရောင်အောက်မှာ တော့ အသေအချာ မြင်ရပါပြီ။ အထည်အလိပ်များ အလိပ်လိုက်၊ အလိပ်လိုက်။ အခြား မှော်ခိုပစ္စည်းများ အထုပ်လိုက်၊ သေတ္တာလိုက်။

မီးရောင်အောက် တစ်နေရာမှာတော့ လုံ့လဥဿဟ ကောင်းလှသော ဈေးသည်နှင့် အလားတူ လုံ့လဥဿဟ ကောင်းလှသော ဈေးဝယ်တို့သည် ကုန်ကိုဖြန့်ဖြူး၊ ကုန်ကိုကိုင်ကြည့်၊ ဈေးမေး၊ ဈေးပြော၊ ဈေးဆစ် လုပ်နေကြသည်ကို မြင်လိုက်ရ၊ ကြားလိုက်ရပါသည်။ တစ်ခဏလေးရပ်၍ ဂရုစိုက် အကဲခတ်လိုက်သောအခါ သူတို့၏ လက်များ အနည်းငယ် လှုပ်သလို၊ သူတို့၏ အသံများ အနည်းငယ်တုန်သည်ကို သတိပြုမိပါသည်။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ရာကို ကြောက်လို့ မဟုတ်။ ရာသီဥတုက အေးလွန်းလို့သာ ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်လည်း ချမ်းလှသောကြောင့် ရှေ့ဆက် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်ခဲ့ပါသည်။ မှောင်ခိုဈေး အညစ်အကြေးများကို လေ့လာရန် မဟုတ်၊ ကျန်းမာရေး၊ သန့်ရှင်းရေးအတွက် လမ်းလျှောက်လာခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

သို့ဖြင့် ကျုံးထောင့် (အနောက်တောင်ထောင့်)သို့ ရောက်ခဲ့ပါပြီ။

ကျုံးပတ်လည်တစ်ဝိုက်မှာတော့ အတော်ပင် သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေပါပြီ။ ခပ်မှန်မှန် လမ်းလျှောက်လာသော လူကြီးများနှင့် မိန်းမကြီးအချို့၊ မြန်မြန် လမ်းလျှောက်သော၊ ပြေးသော လူလတ်နှင့် လူငယ် လုံ့မငယ်များ၊ ပြေးဆော့ကစားသော လူပျိုပေါက်၊ အပျိုပေါက်ကလေးများ။

တစ်နေရာတွင် လက်ဆွဲမီးဖိုကလေးချပြီး မုန့်လုပ်ရောင်းနေသော မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ မုန့်ပေါင်းလား၊ မုန့်လုံးရေပေါ်လား ဘာမုန့် ရောင်းနေသည်ဟု ကျွန်တော် မသိခဲ့ပါ။ သို့သော် ပူပူနွေးနွေး ရောင်းနေရာ ပြေးလွှားဆော့ကစားပြီးစ ကလေးသူငယ်အချို့ စားနေကြသည်ကို မြင်ရပြီး ကျွန်တော်လည်း အားကျမခံ ဝင် မစားမိအောင် အတော်ပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းသိမ်းခဲ့ရ၏။ ကျွန်တော်က လမ်းဆက်လျှောက်ရဦးမည်။ ခုမှ ကိုယ် လက်လှုပ်ရှားမှု အရှိန်ရပြီး အချမ်းပေါ့ခါစ ဖြစ်သည်။ ထွက်လာခါစ ငယ်ထိပ်ကို လေအေးရိုက်သဖြင့် နှာရည်တွေ ယိုစီးလာခဲ့ရာ ခုမှ ရပ်ခါစ ဖြစ်သည်။ အေးနေသော လက်ဖျားများသည်လည်း ပူနွေးစပြုပါပြီ။ ကျွန်တော်သည် မြန်နှုန်းကို လျှော့ချ၍မရ။ တကယ်တော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လျှောက်၍ရသော နေရာဖြစ် သည်မို့ မြန်နှုန်းကို တိုးနိုင်က တိုးဖို့သာ ရှိသည်။

လမ်းမကြီးပေါ်တွင် ခရီးသည်တင် ဘတ်စ်ကားကြီးများ စတင် ပြေးဆွဲနေလေပြီ။

လမ်းလျှောက်သူတို့သည် လမ်းမ ကတ္တရာခင်း ကျောက်လမ်းပေါ်မှာ လျှောက်သူက လျှောက်သည်။ ကျုံးကြီးဘေး ကျောက်ပြားခင်း လူသွားလမ်းပေါ်မှာ

လျှောက်သူက လျှောက်သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ အဆင်ပြေသလို လမ်းမပေါ် ဆင်းလျှောက်သည့်အခါ လျှောက်၍ ကျုံးဘေး ကျောက်ပြားခင်းလမ်း လူ သွားလမ်းပေါ် တက်လျှောက်သည့်အခါ လျှောက်သည်။

ကျုံး ဟိုဘက်ကမ်းနှင့် မြို့ရိုးကြားရှိ ဥယျာဉ်တွင် နီယွန်မီးချောင်းများ ထွန်းထားရာ ကလေးများ အစုလိုက် အပြုံလိုက် ဆော့ကစားနေသည်ကို တွေ့ ရသည်။ သူတို့ထံ အသံဗလံများသည် သည်ဘက်ကမ်းသို့ သောသောညံအောင် လာနေ၏။ သူတို့၏ ပျော်ရွှင်မှုသည် ကျွန်တော့်ကို ကူးစက်နေပါ၏။ သူတို့ ဆော့ကစားနေသည်ကို ပြေးသွားပြီး ကြည့်လိုက်ချင်စိတ် ပေါက်လာ၏။ ထို အခိုက် နီယွန်မီးချောင်းများ ငြိမ်းသွားလေသည်။ ငွေနှင်းမှုန်မှုန်ကြားထဲမှ ကလေးငယ်တို့၏ ဆော့ကစားသံတို့ကား မစဲသေး။ ကျွန်တော်သည် ရှေ့ဆက် လို့သာ လမ်းလျှောက်ခဲ့ပါ၏။

မှောင်ရာမှ လင်းနေသော နံနက်ခင်းသည် အသွင်ပြောင်းနေသည်။

အရှေ့ဘက် ကောင်းကင်ပြင်တွင် တိမ်နီ၊ တိမ်ဝါ၊ တိမ်ပြာများ ထွန်း တောက်နေကြသည်။ မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းအပေါ်တွင် ငွေရေးကောက်ကြောင်းများကို တွေ့နိုင်သည်။ သို့သော် အရှေ့ဘက်မှ ပတ္တမြားရောင်၊ ရွှေရောင်၊ ငွေရောင်တို့သည် အနောက်ဘက်သို့လည်း ရောင်ပြန်မဟပ်သေး။ တောင်မြောက်ဝဲယာသို့လည်း ရောင်ဖြာမကူးယှက်သေး။

မင်္ဂလာတံတားကို ကျော်လာခဲ့ပြီ။

လမ်းလျှောက်သူ ရှားပါးလာသည်။ လူသွားလူလာ နည်းလာသည်။ အနေးယာဉ်၊ အမြန်ယာဉ်များလည်း လှုပ်ရှားမှု မရှိတော့သလောက် ဖြစ်၏။

မြင်ကွင်းတွင် ဝင်ရောက်လာသော နန်းတော်မြို့ရိုးနှင့် ကျုံးတို့သည် ဝိုးတဝါး မဟုတ်တော့။ မှောင်ရီရီတွင် တောင်ကုန်းတန်းလိုလို၊ သစ်ပင်ခင်တန်း လိုလို ထင်ရသောမြို့ရိုး မဟုတ်တော့။ မှောင်ရီရီတွင် မြေတလင်းပြင်လိုလို၊ ရေမျက်နှာပြင်လိုလို ထင်ရသော ကျုံး မဟုတ်တော့။

ကျွန်တော်သည် မြန်နှုန်းကို အနည်းငယ် လျှော့လိုက်သည်။ မနေ့က ဒီနေရာမှာ အလှနှင့် တွေ့ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။ အသွားမှာတော့ မဟုတ်။ အပြန်မှာ တွေ့ခဲ့ရသော အလှ။ ကျွန်တော့် အသည်းနှလုံးမှာ ထာဝစဉ် စွဲ ငြိသွားသော အလှ။

အလှကို ကျွန်တော် ယနေ့ ထပ်တွေ့ချင်နေသည်။ အရှေ့ပြင်တံတားမှ လှည့်အပြန်တွင် အလှကို တွေ့ရဦးမည်ဟု ထင်သည်။ ကျွန်တော်သည် မနေ့က ဖူးတွေ့ခဲ့ရသော အလှကို ယနေ့ မြင်ယောင်နေပါ၏။

မနေ့မနက်က ကျွန်တော် ဒီနေရာရောက်သောအခါ အရှေ့ဘက် မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းတွင် ချိုပြုံးသော နေလုံးကြီးသည် ပြုတစ်ပြုတစ်နှင့် လူးလွန်ကာ ထွက်လာလေပြီ။ အခြားအချိန်မှာ အကြည့်မခံသော နေလုံးကြီး၊ ထိုအချိန်မှာတော့ ပြုံးရွှင်စွာ အကြည့်ခံနေ၏။ ကြာပန်းငုံကြီး ပွင့်အာလာတော့ အပေါ်ထပ် ပွင့် ချပ်စိမ်းများ တစ်လွှာပြီးတစ်လွှာ ကွာကျနေလို တိမ်နီ၊ တိမ်ဝါ၊ တိမ်ပြာတို့သည် တဖြည်းဖြည်း၊ တရွေ့ရွေ့ ဘေးသို့ ဖယ်ပေးနေကြသည်။ တိမ်တိုက်၊ တိမ်လွှာ၊ တိမ်ညွန့်များကို ကွယ်ထားသော ငွေရေးကောက်ကြောင်းများသည် လူးလွန် ဖြန့်ကား ထွက်နေကြ၏။ အရှေ့ဘက် ကောင်းကင်ပြင်မှ ပတ္တမြားရောင်၊ နီလာရောင်၊ ရွှေရောင်၊ ငွေရောင်တို့သည် အနောက်ဘက် ကောင်းကင်ပြင်တွင် ရောင်ပြန်ဟပ်နေကြသည်။ တောင်ဘက်၊ မြောက်ဘက်သို့လည်း ရောင်ဖြာကူးယှက် နေကြသည်။ တကယ်တော့ လောကဓာတ်ကြီးတစ်ခုလုံးအနှံ့ ပတ္တမြားရောင်၊ နီလာရောင်၊ ရွှေရောင်၊ ငွေရောင်တို့သည် ကွန့်မြူးနေကြလေပြီ။

ရောင်စုံကွန့်မြူးသော မြို့ရိုးကြီးကား မကြုံစဖူး အလှထူးနေ၏။ နီညို သော အုတ်ချပ်များသည်ပင် အခါတိုင်းလို မဟုတ်။ ရွှေအိုရောင် ပေါက်နေသလား မပြောတတ်။ မွမ်းမံပြင်ဆင်ထားသော ပြာသာဒ်များက ပိုနွဲ့နှောင်း ကြော့ရှင်း နေသည်။ မူလအနေအထားအတိုင်း မွမ်းမံပြင်ဆင်ထားသော ပစ္စင်၊ ရင်းတား၊ သူရဲခို၊ ပြအိုးတို့ကား ပိုမိုခံ့ညားထယ်ဝါနေသည်။ မြို့ရိုးခြေရင်းတွင် ရတနာပုံ ရွှေမြို့တော် တည်စကပင် စိုက်ထားခဲ့သည်ဟု ထင်ရအောင် အိုမင်းနေသော သစ်ပင်အိုကြီးတစ်ပင်နှင့် ထန်းပင်ကြီးနှစ်ပင်တို့သည် ချိုပြုံးသော နေလုံးကြီးမှ လွတ်လိုက်သည့် ရောင်ခြည်နုများအောက်တွင် နုပျိုလန်းဆန်းနေကြဟန် ရှိသည်။ မကြာသေးမီကလေးက မြေတလင်းပြင်လိုလို၊ ရေမျက်နှာပြင်လိုလို ထင်ခဲ့ရသော ကျုံးကြီးသည် မှန်ချပ်ကြီးဖြစ်လာကာ နေဝန်းနီ၊ ကောင်းကင်၊ မြို့ရိုး၊ ထန်းပင် စသည်တို့ကို ထင်ဟပ်နေလေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် အရှိတရား၏ ပကတိအလှနှင့် ဝိကတိအလှတို့ သဟဇာတဖြစ်သွားလေသောအခါ အလှသည် အလှဆုံး ဖြစ်သွား လေသည်။

ကျွန်တော်သည် “မနေ့က ထိုအချိန်၊ ထိုနေရာတွင် တွေ့ခဲ့ရသော အလှကို စားမြို့ပြန်၍ စည်းစိမ်ခံနေမိသည်။ ယနေ့တစ်ဖန် ပြန်လည်ဖူးတွေ့ ဆုံဆည်းကာ ခံစားကြည့်နှူးလိုလှသည်။ အမှန်မုချ အလှနှင့် ပြန်တွေ့ရပါဦးမည်။ မတွေ့လို့ မဖြစ်ပါ။

ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့သည်မှာ အတော်ကြာပါပြီ။ ခရီးအတော်ပေါက်ခဲ့ပါပြီ။ မြန်နှုန်းမှာ အလိုအလျောက် လျော့ကျသွားသင့်ပါပြီ။ သို့သော် အလှနှင့် ပြန်တွေ့လိုစေကြောင့် မြန်နှုန်းသည် လျော့ကျခြင်း မဖြစ်ခဲ့။

ရှေ့တောင်ကျုံးထောင့်ကို ကျော်လွန်ခဲ့သည်။ ပန်တျာကျောင်းကို ရောက်ခဲ့သည်။ အရှေ့မြို့ရိုး အလယ်ပေါက်တံတားအထိ လျှောက်ခဲ့သည်။ အရှေ့ပြင်လမ်းမကြီးအတိုင်း အရှေ့ကောင်းကင်ပြင်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်၏။ နေကားမထွက်သေး။ သို့သော် ရှေ့တော်ပြေး ရောင်ခြည်တို့သည် မှောင်ထုကို လုံးဝ ဖြိုခွင်းလိုက်လေပြီ။ နှင်းမှုန်မြူခိုးတို့ကား ဆိုင်းနေဆဲ ဖြစ်သောကြောင့် ရှမ်းကုန်းပြင်တောင်တန်း တောင်ရိုးများကို ဝိုးတဝါးသာ မြင်ရ၏။

ကျွန်တော်သည် နောက်ပြန်လှည့်၍ အသော့နှင့်ခဲ့၏။ အလှနှင့် ပြန်တွေ့လိုသည့်ဇောသည် ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းစားနေမြဲသာ ဖြစ်သတည်း။

ကျုံးကမ်းနဖူးတွင် လူတစ်ယောက် ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်နေသည်။ လမ်းလျှောက်ခြင်းကို ရပ်နားပြီး ခြေဆန့်၊ လက်ဆန့်၊ ခါးကွေး၊ ခါးလိမ် လုပ်နေခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

နောက်တစ်နေရာတွင် အဖေလုပ်သူ ခေါင်းဆောင်သော သားသုံးယောက် စကားတပြောပြောနှင့် လမ်းလျှောက်နေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။

ခရီးသည်တင် ဘတ်စ်ကားကြီးတစ်စီး ဈေးချိုဘက်သို့ ဝေါခနဲ မောင်းသွားလေသည်။

ဟော... အလှနှင့် မနေ့က တွေ့ခဲ့ရသော နေရာသို့ ပြန်ရောက်လာပြီ။ ကျွန်တော်သည် မြန်နှုန်းကို လျော့ချပြီး ကျုံးကမ်းနဖူးပေါ် သွား၍ ရပ်၏။ အရှေ့သို့ကို ငေးမျှော်လိုက်၊ မြောက်ဘက်ကို လှည့်လိုက်၊ ကောင်းကင်ပြင်သို့ မျက်စိအစုံကို လှည့်လိုက်၊ တစ်ဘက်ကမ်းမှ မြို့ရိုးကို ကြည့်လိုက်၊ ကျုံးရေမျက်နှာပြင်ပေါ် မျက်စိ လျှပ်တိုက်လိုက်နှင့် အလှကို ရှာပါသည်။ ဘယ်မှာမှ မတွေ့ရ။ ပြုံးရယ်နေသော နေလုံးနီမဟုတ်တော့။ နေမင်းသည် နုပျိုသော ရောင်ခြည်များကို လွှတ်နေလင့်ကစား စေ့စေ့အကြည့်ခံသော မျက်နှာ မဟုတ်။ တိမ်နီ၊ တိမ်ဝါ၊ တိမ်ပြာ စသည်တို့ကား ရှိပါသေး၏။ သို့သော် တိမ်နီသည် ပတ္တမြားအရောင် မဟုတ်တော့၊ တိမ်ဝါသည် ရွှေရောင် မဟုတ်တော့၊ တိမ်ပြာသည် နီလာရောင် မဟုတ်တော့။ တိမ်လွှာ၊ တိမ်တိုက်၊ တိမ်ညွန့်များကို

ကွပ်ထားသော ငွေရေးကောက်ကြောင်းများသည်လည်း ကနုတ်ဟန်၊ ယိုးဒယား ပန်းအလှ မရှိကြတော့ပြီ။

ပြုပြင်မွမ်းမံထားသော မြို့ရိုးကြီးသည် ပြအိုး၊ သူရဲခို၊ ပစ္စင်၊ ရင်တား၊ ထီးပြာသာဒ်များနှင့် ခုံညားဆဲပင် ဖြစ်သော်လည်း ဝိုးတဝါး အလင်းရောင်မှာ မြင်ခဲ့ရသလို မန်းတောင်လက်ယာ ကဗျာမဆန်တော့ချေ။ ပြတ်သားသည့် အလင်းရောင်တွင် မြို့ရိုးကြီး၏ အဖာအထေးများကို ထင်ရှားစွာ မြင်နေရ၏။ မြို့ရိုးခြေရင်းရှိ သစ်ပင်အိုကြီးမှာ အရိုးပြိုင်းပြိုင်းနှင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းရုပ် ပေါက်နေသည်။ ထန်းပင်အိုကြီးကလည်း ပင်စည် ကလန်ကလား၊ အရွက်ခြောက် ကိုးရိုးကားရား နှင့် မနည်းကြီး အားတင်းကာ ရပ်နေသော်လည်း ခနော်နီခနော်နဲ့ နိုင်လှသည်။ အရှိတရား၏ ပကတိသွင်ပြင်က ထိုသို့ရှိနေစဉ် ကျုံးရေမျက်နှာပြင်တွင် ထင် ဟပ်နေသော အဖြစ်တရား၏ ဝိကတိသွင်ပြင်က အလှပျက်နေသည်မှာ အံ့ဩစရာ မရှိပါချေ။ ဪ... ဒီကနေ့တော့ မင်းကို မတွေ့ခဲ့ရပါလား အလှရယ်။ ကိုယ်က နောက်ကျသွားတာလား၊ အလှက ရောက်မလာတာလား။

ကျွန်တော်သည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲ ညည်းညူလျက် အပြန်လမ်းအတိုင်း ဆက်လျှောက်ခဲ့ပါလေသည်။

မင်္ဂလာတံတားပေါ် ရောက်တော့ တံတားပေါ် လျှောက်ကာ ကျုံးနှင့် မြို့ရိုးကြားရှိ ဥယျာဉ်တွင်းသို့ ဝင်ခဲ့လေသည်။ အရိပ်ကောင်းသစ်ပင်၊ သီးပွင့် ကောင်း သစ်ပင်နှင့် ပန်းပင်ပန်းနွယ်၊ ပန်းချိုတို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ အပန်းဖြေ အနားနေရန် နေရာထိုင်ခင်းတို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဆော့ကစားစရာ ပစ္စည်းကိရိယာ တို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ပျော်ပွဲစားစရာ ဆိုင်ကနားတို့ဖြင့် လည်းကောင်း အဆန်းတကျယ် ပြုပြင်စီမံထားသော ဥယျာဉ်ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်တော့ ထိုဥယျာဉ်ထဲမှာလည်း အလှကို ရှာမတွေ့တော့ပါ။

မန္တလေး၊ မတ္တရာမီးရထားက ကျုံးကို ဖြတ်ကျော်ထားသောနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်သည် ဥယျာဉ်မှထွက်ပြီး တံတားပေါ် တက်ခဲ့လေ သည်။ တံတားပေါ် ခဏရပ်နားပြီး အရှေ့ဘက် ကောင်းကင်သို့ ငေးမျှော် လိုက်သည်။ ပြီးတော့ တောင်မြောက်လှည့်ကာ ငေးမျှော်ပြန်သည်။ မြို့ရိုးကြီး ဆီသို့ မျက်စိအစုံကို လွှတ်သည်။ ကျုံးရေမျက်နှာပြင်ကို မျက်စိလျှပ်တိုက် လိုက်သည်။ အလှကိုကား ရှာမတွေ့။ တံတားပေါ်မှာ စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ခေါင်း ငိုက်စိုက်ချကာ တံတားအောက်က ရေကြည်ရေကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် ရောင်ခြည်နုတို့က တဖျတ်ဖျတ်တောက်ပ၊ တရွရွလှုပ်

လဲလျက် ကနေကြသည်။ ကျုံးရေသည် ဖန်ပြာခွက်နှင့် ကျောက်စက်ရေနှင့် တူအောင် ကြည်လင်ပြီး အေးမြနေသည်။ ဟိုအောက်ထဲမှာ ပေါက်နေသော ရေညှိပင်များကို အတိုင်းသား မြင်နေရ၏။ မြစ်မ်းရောင် ရေညှိပင်များကြားတွင် ငါးငယ်ကလေးများ ဆော့ကစားနေကြသည်။ သူတို့မှာ ဖန်ကန်ထဲတွင် ပြေးတမ်း လိုက်တမ်း ကစားနေကြသော ရွှေငါးကလေးတွေနှင့် တူနေသေးတော့၏။ ကျွန်တော်သည် ယနေ့ မတွေ့ရတော့သော မနေ့က အလှကို ရေအောက်မြဲတော့ အလယ်မှ ရွှေငါးကလေးများ၏ အလှဖြင့် အစားထိုးရန် ကြိုးစားကြည့်ပါသည်။ ပျောက်ကွယ်နေသော မနေ့က အလှကြောင့် ဟာနေလေသော ကျွန်တော့် နှလုံးသားကို ဖြည့်ရန် ကြိုးစားကြည့်ပါသည်။ မရတော့ပါ။ ကျွန်တော့် နှလုံး သားကား ဟာမြဲပင်။

နှလုံးသား ဟာနေသော စာရေးဆရာတစ်ယောက်က ဘာလုပ်နိုင်သနည်း။ ပျောက်ဆုံးသွားသော အလှကို ပြန်တွေ့ရအောင် အနုပညာသမားတစ်ဦး ဘာလုပ်နိုင်ဦးမည်နည်း။

“ဒီကနေ့တော့ မင်းကို မတွေ့ခဲ့ရပါလား အလှရယ်” လို့ ညည်းညူကာ စာကလေးတစ်ပုဒ် ရေးထုတ်ရုံမှတစ်ပါး အခြား နည်းလမ်းမရှိပါ။

သို့သော် စာရေးဆရာတစ်ဦး၏ အလှဖန်ဆင်း ဉာဏ်စွမ်းအားသည် သဘာဝမိခင်ကြီး၏ အလှဖန်ဆင်း ဉာဏ်စွမ်းအားကို အမိလိုက်နိုင်မည် မဟုတ်ချေတကား။

အတောင်ရှိသော ပန်းများ

၁၉၇၅-၇၆ ခုနှစ်၊ ဆောင်းတွင်းတစ်ခုသော ညဉ့်ဦးယံမှာ ဖြစ်လေသည်။

ဘယ်နေ့၊ ဘယ်ရက် ညဉ့်ဦးယံဟုကား ကျွန်တော် မမှတ်မိပါ။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့် နေအိမ်ထိုင်ခန်း (၀၁) ဧည့်ခန်းဝယ် နီယွန်လိုက်မီးရောင်အောက်၌ စာဖတ်လျက် ရှိ၏။

မျက်နှာကြက်မှာ ဆွဲထားသော နီယွန်လိုက် မီးချောင်းမှ မီးရောင်သည် ဆေးသားကောင်းစွာ တိုက်ထားသော ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လည်းကောင်း၊ ချိပ်ဆေးအသစ် သုတ်ထားသော ကုလားထိုင်များပေါ်တွင် လည်းကောင်း၊ မှန်ပြတင်းပေါက်များတွင် လည်းကောင်း၊ ရောင်ပြန်ဟပ်လျက် နေသည်။ သို့ကလို ရောင်ပြန်ဟပ်သော်လည်း စူးရှမှုကား မရှိပါ။ ထို့ပြင် နီယွန်လိုက်မီးရောင်ဖြစ်သောကြောင့် အခန်းတွင်း အလင်းရောင်သည် အေးမြသည်။

ရန်ကုန်ဆောင်းရာသီသည် ခိုက်ခိုက်တုန် ချမ်းသည်မဟုတ်ဘဲ နေလို ကောင်းရုံသာ အေးတတ်လေရာ အေးမြသော နီယွန်လိုက်မီးရောင်နှင့် လိုက်ဖက်လှပါသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ဝတ္ထုလစ်လမ်းမှ တစ်ခါတလေ လာတတ်သော မော်တော်ကားအသံ သဲ့သဲ့မှတစ်ပါး ဘာသံမျှ မကြားရ။ ရေဒီယိုကိုပင် ပိတ်ထားသည်။

အကယ်ပင် အေးချမ်းပြီး တိတ်ဆိတ်သော ပတ်ဝန်းကျင်ပါ။

စာဖတ်နေသော (တိကျစွာဆိုရလျှင် အသံတိတ် စာဖတ်နေသော) ကျွန်တော်သည် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် သဟဇာတ ဖြစ်နေပါသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ ထိုင်ခန်း (၀၁) ဧည့်ခန်းသည် အရှေ့နှင့်အနောက် အနံက တစ်ဆ၊ တောင်နှင့်မြောက် အလျားက နှစ်ဆဖြစ်သော အခန်းရှည်ကြီး ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် အခန်းအလယ်ကောင်လောက်မှာ တောင်ဘက်ကို ကျော ပေးပြီး မြောက်ဘက်ကို မျက်နှာမူကာ ထိုင်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော့် ကျောဘက်မှာ ပက်လက်ကုလားထိုင်နှစ်လုံးရှိရာ ဇနီးနှင့် သမီးတို့သည်လည်း ကျွန်တော့်နည်းတူ ထိုင်စာဖတ်နေကြသည်။

အကယ်၍ ကျွန်တော်သည် စာအုပ်ကိုချထားပြီး ရှေ့ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်လျှင် လက်ဝဲဘက်နံရံတွင် ပန်းချီကား နှစ်ကား၊ ရှေ့တည့်တည့်နံရံ တွင် ပန်းချီကားနှစ်ကားနှင့် လက်ယာဘက်နံရံတွင် ပန်းချီကား တစ်ကားကို တွေ့မြင်ရမည်။ လက်ဝဲဘက်နံရံရှိ ပန်းချီကားတစ်ကားမှာ ယွန်းအုပ်ကို ပွေ့ ကိုင်ကာ ပြုံးနေသော ရှေးမြန်မာအဝတ်အစားနှင့် မိန်းမပျို၏ပုံ ဖြစ်သည်။ သူ့အပြုံးကို ကြိုက်၍ ဝယ်ထားသော ပန်းချီကားပါ။

အခြားတစ်ပုံမှာ ဘလုံးဗင်ဒါ ခေါ် မိုးလုံးမှိုင်း သင်္ဃာပန်းပုံ ဖြစ်သည်။ (အချို့ကတော့ ဘလူးဗင်ဒါသစ်ခွပန်းဟု ဖော်ပြကြပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ရာမရကန် ဦးတိုး လိုပင် တောကြီးတောင်ကြီး၊ သစ်ပင်ကြီးများပေါ်တက်၍ လူပေါ်လူဇော်လုပ်ကာ၊ ပေါက်ရောက်ထွန်းကားနေကြသော ပန်းမျိုးအားလုံးကို သစ်ခွဟူသော နာမည်ရိုင်းကြီးဖြင့် မခေါ်လို။ သင်္ဃာဟူသော နာမည်ယဉ်ဖြင့်သာ ခေါ်ဆိုလိုပါသည်။ ဦးတိုး၏ သင်္ဃာပန်းရကန်တွင် 'စိမ့်ကြီးမြိုင်ကြီး ရိပ်ကြီး တောတောင်၊ နေရောင်ခြည်၊ လရောင်ဝါ၊ မိုးလုံးပြာ၊ မိုးလုံးမှိုင်း၊ နီလာရောင်၊ တောင်လုံးမြိုင်၊ သုံးပွင့်ဆိုင်၊ ခိုင်လုံးဆန်း၊ ဘုန်းနှင့်ကံနှင့် ရွှေသင်္ဃာ'ဟု ဆိုပါသည်)

ရှေ့တည့်တည့်နံရံမှ ကားနှစ်ကားအနက် တစ်ကားမှာ ကျွန်တော်၏ ပုံတူဖြစ်၍ ကျန်တစ်ကားမှာ ပေါက်ပြား ပခုံးပေါ်တင်၍ ခဏတစ်ဖြုတ် စာထိုင် ဖတ်နေသော ကာယအလုပ်သမားကြီးတစ်ဦး၏ပုံ ဖြစ်ပါသည်။ ကာယဉာဏ အလုပ်သမားတို့ ဘဝတူ စိတ်ဓာတ်မွေးမြူရေး ဦးတည်ချက်ထား၍ ပန်းချီဆွဲ ထားခြင်းကြောင့် ဝယ်ခဲ့သော ပန်းချီကား ဖြစ်ပါသည်။

ညာဘက်နံရံရှိ ပန်းချီကားမှာ နွား နှင့် ကောက်ရိုးနယ်နေသော မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ပုံ ဖြစ်သည်။ နွားကို ကြိုက်သောကြောင့် ဝယ်ထားသော ပန်းချီကားပါ။ ထိုပန်းချီကားအောက်တွင် ပန်းချီနှင့် ဓာတ်ပုံစာအုပ်များချည်း ထည့်ထားသော မှန်ဘီရိုတစ်လုံး ရှိသည်။

ကျွန်တော့် ကျောဘက်တွင်ရှိနေသော နံရံများ၌လည်း ပန်းချီကားအချို့ ချိတ်ဆွဲထားပါသေး၏။

ကျွန်တော့်ကျော လက်ဝဲဘက်တွင် အဆင့်သုံးဆင့်ပါသော မှန်ဘီရိုရှည်ကြီး တစ်လုံးရှိရာ နေရာဒေသအမျိုးမျိုးမှ အမှတ်တရ ယူဆောင်လာသော အနုပညာ ပစ္စည်းမျိုးစုံကို ထည့်ထားပါသည်။

ကျွန်တော့်ကျောဘက် မျက်နှာကြက်တွင် တရုတ်အနုပညာသည်တို့က ပိုးအနီစနှင့် ရွှေချည်ငွေချည်များဖြင့် အလှအပ ပြုလုပ်ထားသော မီးအိမ်ကလေး တစ်ခုကို ချိတ်ဆွဲထားပါသည်။ မီးထွန်း၍ကား မထားပါ။

ပန်းချီကားများ၊ အနုပညာပစ္စည်းများနှင့် တရုတ်မီးအိမ်ကလေးတို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့၏ တိုက်ခန်းသည် လှပနေပါသည်။

အေးချမ်းသာယာသော၊ တိတ်ဆိတ်သော၊ လှပသော တိုက်ခန်းမှာ ကျွန်တော်သည် စိတ်အာရုံစူးစိုက် စာဖတ်နေခိုက် ‘ပျပ်ခနဲ’ အသံတစ်သံ ကြား လိုက်ရပါသည်။ မျက်နှာကြက်မှာ ပက်လက်သွားသော၊ နေသော အိမ်မြှောင် တစ်ကောင် အစာလိုက်ဖမ်းရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသောအသံ ဖြစ်ပါ သည်။ အသံကြားရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ထွက်ပြေးသော အိမ်မြှောင် တစ်ကောင်ကို မြင်လိုက်ရပါသည်။

ဒီတော့မှ စာအုပ်ကို ရင်ဘတ်ပေါ် ခဏချပြီး မျက်စိကစားမိလေသည်။ ဟိုမှာ ဒီမှာ အိမ်မြှောင်ကောင်တွေ အတော်များနေပါကလား။

ကျွန်တော်တို့ တိုက်ခန်းသို့ မကြာခဏ လာရောက်နှောင့်ယှက်တတ်သော သတ္တဝါကား ခြင်ကောင် ဖြစ်သည်။ ယနေ့ညတော့ သူမလာပါ။

တစ်ခါတစ်ခါ ခုလိုရာသီဥတု၊ ခုလိုအချိန်မျိုး၌ ပလူတွေ လာတတ်သည်။ သူတို့သည် အုပ်စုနှင့်ချီလာလေ့ ရှိသည်။ ယနေ့ည သူတို့မလာကြပါ။

ယနေ့ည ညဉ့်ဦးယံ အစပိုင်းတွင် ပိုးကောင်များပါးရှားလှလို့ အေးချမ်း သာယာသော၊ တိတ်ဆိတ်သော၊ လှပသော ပတ်ဝန်းကျင်သည် ရှင်းလင်းနေခဲ့ ပါသည်။ ညဉ့်ဦးယံသည် နှောင်းရွှေ့လာသည်နှင့်အမျှ ပိုးဖလံကောင်လေးတွေ တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင်၊ တစ်သုတ်ပြီး တစ်သုတ် ရောက်လာကြသည်။ သူတို့ထဲမှာ မတ်စေ့ပိုင်းလောက်သာရှိသည့် လိပ်ပြာကလေးတွေ ရောင်စုံ အနည်းအကျဉ်း ပါလာသည်။

သူတို့လာကြပြီဆိုတော့ ပိုးကောင်၊ မွှားကောင်တို့ လှုပ်ရှားနေကြရာသို့ ရောက်နေသော အာရုံများကို ရုပ်သိမ်းပြီး စာအုပ်ထဲသို့ စုစည်းပြန်ပို့လိုက်ပါသည်။

m g v o e . c o m

သို့သော် မကြာပါချေ။ ‘တောက်တဲ့’ဟူသော အသံများကို ဆက်ကာ ဆက်ကာ ကြားရ၏။ စိတ်အာရုံသည် စာအုပ်မှ တောက်တဲ့ထံသို့ ရောက်သွား လေသည်။ တောက်တဲ့သံကို လိုက်ပြီး လူက ‘လေ၊ မိုး၊ လေ၊ မိုး’ဟူ၍ကား မအော်မြည် မရွတ်ဆိုလိုက်ပါ။

တောက်တဲ့သံကို ကြားတော့ ‘မောင်ရင်လာ ရွှေကျောင်းက တောက်တဲ့ လာ ညောင်စောင်းက’ဟူသော စကားကို သတိရသည်။ တောက်တဲ့ဘယ်က လာမည်နည်း။ ကျွန်တော်တို့၏ တိုက်ခန်းတွင် မည်သို့သော ညောင်စောင်းမျှ မရှိပါ။ တောက်တဲ့တို့သည် ချောင်ကြို ချောင်ကြားမှာ နေတတ်၏။ ပန်းချီကား တွေ နောက်ကွယ်မှာလော။ ပန်းချီနှင့် ဓာတ်ပုံ စာအုပ်များချည်း ထည့်ထားသာ ဘီရို၏ နောက်ကွယ်မှာလော။ အိမ်ခေါင်မိုးနှင့် မျက်နှာကြက်ကြား တစ်နေရာမှာ လော။ ကျန်တော် မခန့်မှန်းတတ်ပါ။

တောက်တဲ့သံ တိတ်သွားပြီး စိတ်ထဲမှာတော့ တောက်တဲ့သံက ပဲ့တင် ခတ်နေတုန်း။

တောက်တဲ့သံသည် ကွဲအက်ပြီး မာဆတ်ဆတ်နိုင်သော အသံဖြစ်သည်။ ကြည်လင်ချိုသာခြင်း မရှိ။ တစ်ခါသော် ဒဂုန်တာရာက ကဗျာ စပ်သည်။ ‘ညည်းတွားပျိုနွဲ့၊ တောက်တဲ့အော်မြည်’တဲ့။ ယခု ကျွန်တော်ကြားရသော တောက်တဲ့သံကား၊ ညည်းတွားပျိုနွဲ့မှုနှင့် ကင်းဝေး၏။ ခြိမ်းခြောက်ကြိုးဝါးမှု၊ မာကျောခက်ထန်မှုတို့နှင့်သာ နီးစပ်၏။

မြန်မာပညာရှိတို့က ‘ကိုယ့်အမည် ကိုယ်ဖော် သူတော်ခုနစ်ဦး’ ဟူ၍ သတ္တဝါခုနစ်မျိုးကို ဖော်ပြကြသည်။ တောက်တဲ့၊ ဒီးဒုတ်၊ ဖီးကွက်၊ တစ်တီတူး၊ ရွှေပြည်စိုး၊ ရွေးခေါ်ရစ် နှင့် ယောက်ဖရွေးခေါ်။

မြန်မာတို့နားမှာတော့ ဤသတ္တဝါတွေကို ဤလို ကြားလို့ ဤသို့ ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။ တစ်တီတူးအကြောင်းကို ဆိုလျှင် ‘တစ်တီတူး ဖြစ်ပြီဖူးဆိုထင် ဟိုကမြည်၊ စိုရပြန်ပြီ၊ ရွှေမျက်ရည်လဲမှာလေ၊ သွေးကဲ့သို့နီ’ဟူ၍ပင် တောင်တမန် လယ်စား မောင်ဖေငယ် တွတ်တီးတွတ်တာ ဖွဲ့ဆိုခဲ့သည်။

နိုင်ငံခြားသားတို့နားမှာတော့ ဤသတ္တဝါများကို ဤလိုမကြား။ သူတို့ ကဗျာဆရာတို့ကလည်း ဤပုံဤနယ် မသိကုံး မဖွဲ့ဆိုနိုင်ကြကုန်။

စိတ်သည် တောက်တဲ့သံမှနေပြီး ဟိုဟိုသည်သည် ပျံ့လွင့်နေလေရာ စာအုပ်တွင် ပြန်လည်စုစည်းမိအောင် အတော်ပင် ကြိုးစားလိုက်ရပါ၏။

အတန်ကြာသော် ‘ဖြန်းခနဲ၊ ဖြန်းခနဲ’ အသံတစ်ခုကို ဆက်ကာ

ဆက်ကာ ကြားရသည်။ နံရံကိုလည်းကောင်း၊ ကြမ်းပြင်ကို လည်းကောင်း၊ အဝတ်စုတ်ရေစိုနှင့် ပွတ်ခတ်သံမျိုး ဖြစ်သည်။ ထိုအသံကို ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်တော့။ တိတ်ဆိတ်သော ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မမှုလောက်သော အသံငယ်သည် ထိတ်လန့်ဖွယ် အသံကြီး ဖြစ်နေခြင်းမှာ သဘာဝပင် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် ကြာရှည် ဂရုမစိုက်ဘဲ မနေနိုင်တော့ချေ။ ကျွန်တော့်ကျောဘက်မှာ ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့် စာဖတ်နေသော သမီးက တအံ့တဩ ပြောလိုက်သည်။
“အဖေ အဖေ ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း၊ လိပ်ပြာကြီးတွေ လှလိုက်တာ”

ကျွန်တော်သည် စာအုပ်ကို ချထားပြီး၊ သမီးညွှန်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ ဟုတ်ပါရဲ့။ တကယ်လှသော လိပ်ပြာကြီး နှစ်ကောင်။ စောစောက မတ်စေ့ဝိုင်းသာသာရှိသော လိပ်ပြာကလေး အနည်းငယ်ကို ပိုးဖလံကောင်အုပ်ကြီးများထဲမှာ တွေ့ခဲ့ရ၏။ ယခုတော့ ဘယ်တောင်ပံအစွန်းမှ ညှာတောင်ပံအစွန်းအထိ တိုင်းကြည့်သော် တစ်ထွာထက်မနည်းရှိမည့် ဆင်လိပ်ပြာကြီးနှစ်ကောင်ကို တွေ့မြင်နေရသည်။

အကြီးဆုံးလိပ်ပြာများသည် ၁၀ လက်မကျော်ကျော် ရှိတတ်ကြရာ ဤလိပ်ပြာနှစ်ကောင်မှာ အကြီးဆုံးတော့ မဟုတ်ပေ။ သို့သော် အကြီးဆုံးမဟုတ်၍သာ ဤ၍၍မျှ လှပတင့်တယ်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မိပါသည်။ နေကြာပန်းသည် လှပင်လှသော်လည်း ကြီးလွန်းသဖြင့် လှသည်ဟု အထင်မခံရ ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလော။ ဤဆင်လိပ်ပြာနှစ်ကောင်ကား အရွယ်တူ ဆင်တူဖြစ်ပြီး လှလို့ပလို့ အကောင်းဆုံးသော အရွယ် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် လိပ်ပြာများကို ကောင်းစွာ မြင်နိုင်ရန် သူတို့အနီးသို့ လိုက်ကြည့်ကြသည်။ သူတို့ကလည်း ဟိုမှာ ဒီမှာ ပျံလွှားနေကြသည်။

“ငှက်တော်ကြီးကြား၊ ကျူးရင့်ရင့်သာ၊ လိပ်ပြာလေးပျံကာသွား၊ ဟိုမှာ ဒီမှာနား၊ ရေပေါ်မှာ လွှားပါလို့၊ ကြာဆံကို စားပါလို့၊ ဝဲကာပျံလေလေတည့်၊ ဝဲကာပျံ”

ပုံမှန်သဘောအားဖြင့် လိပ်ပြာတို့သည် ညသတ္တဝါများ မဟုတ်။ နေ့သတ္တဝါများ ဖြစ်သည်။ နေ့မှာ နေရောင်နှင့်အတူ သွားလာကျက်စားကြသည်။ မျိုးဆက်ပြန့်ပွားကြသည်။ ညကျတော့ နားနေကြသည်။ ခုဘာကြောင့် ဒင်းတို့ နှစ်ကောင် ဒီညဉ့်ဦးယံမှာ ကျွန်တော်တို့ တိုက်ခန်းသို့ လာရောက်ခဲ့ကြပါသလဲ။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ဘေးတွင် တောအုပ်ငယ်ကလေးတစ်ခုနှင့် အိမ်ဝင်းထဲတွင် ပန်းခြံကလေး ရှိပါ၏။ ကျွန်တော်တို့၏ တိုက်ခန်းတွင် ကား၊ ပန်းပင်၊ ပန်းရုံ

များ မရှိ။ ရေကန်နှင့် ကြာပန်းပေါက်နေခြင်းလည်း မဟုတ်။ ဒင်းတို့နှစ်ကောင် ဘာကြောင့် အခန်းထဲ ဝင်လာသလဲ။ နီယွန်လိုက် လျှပ်စစ်မီးရောင်ကို ဒင်းတို့က နေ့ထင်နေကြ၍လော။ ပန်းချီကားများ၊ ပန်းချီနှင့် ဓာတ်ပုံစာအုပ်များ၊ အနုပညာပစ္စည်းများ စသည်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားခြင်းကို ဒင်းတို့က ပန်းပင်၊ ပန်းရုံ၊ ကြာပန်းနှင့် ရေကန် စသည်ဖြင့် မှတ်ယူကြလေသောကြောင့် လေလား။

သို့သော် ဘာကြောင့်ပဲ ဒင်းတို့ ဤအချိန်တွင် ဤဌာနသို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်တော်တို့ ဝမ်းသာကြသည်။ ပြုံးရွှင်စွာနှင့် ကြိုဆိုကြသည်။ စာဖတ်နေသော ဇနီးသည်လည်း ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ လိပ်ပြာနှစ်ကောင်နောက်သို့ လိုက်ပြီး အလှကြည့်သည်။

လိပ်ပြာ၏ အတောင်နှစ်စုံရှိ အကွက်များမှာ အလယ်တွင် ဖောက်ထွင်းမြင်ရသော ငွေရောင်မှိုင်းပျံ့ပျံ့ရှိပြီး ရွှေအိုရောင်က ရစ်ဝိုင်းနေသည်။ ပြီးတော့ ကျောက်စိမ်းရောင်ဖြင့် အနားကွပ်ထားသည်။ ဟိုဘက်အတောင်မှ အကွက်၊ အစက်၊ အပြောက်၊ ကောက်ကြောင်းများနှင့် ဒီဘက်အတောင်မှ အကွက်၊ အစက်၊ အပြောက်၊ ကောက်ကောင်းသည် အမြွှာပူးလို ပုံသဏ္ဍာန် သွင်ပြင် တူညီလှပြီး၊ ဟန်ချက်လည်း ညီလှကြသည်။ အံ့ဩစရာတော့ မရှိလှပါ။ သန္ဓေဗီဇ ကလာပ်စည်းတစ်ခုတည်းမှ ထက်ခြမ်း တိတိကွဲကွဲ ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ကလာပ်စည်းတွေ ဆတိုးပွားများခြင်းနည်းဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လေသော သတ္တဝါမျိုး မဟုတ်ပါလား။

ထိုမျှလှပပြီး ထိုမျှ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော သဘာဝရှိသည့် လိပ်ပြာနှစ်ကောင်ကို ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်က ပိုင်ဆိုင်လိုစိတ် တစ်မဟုတ်ချင်း ဖြစ်ပေါ်ကြသည်။ အဖေရယ်၊ အမေရယ်၊ သမီးရယ် သူတို့ကို လိုက်ကြသည်။ သူတို့က ပျံပြေးကြ၏။

သူတို့ ပျံပျံပြေးတော့ တစ်မျိုးလှ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် နိုင်ငံခြား စာပေအချို့တွင် လိပ်ပြာများကို အတောင်ရှိသော ပန်းများဟု တင်စားရေးသားထားခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည်။

မြဝတီမင်းကြီး ဦးစကတော့ ‘တောင်သူဇာပန်းလိပ်ပြာ’ဟု ခေါ်ကာ ပတ်ပျိုးကလေးတစ်ပုဒ် စပ်ဆိုခဲ့သည်။

“ရွှေကုဏ္ဍလာ ငါးမည်ကြာ၊ စိန်လွှာရင်းငယ် ဝင်းလျှံဖြာ၊ ငှက်ဖော်ရွှေနှင့် ရွှေဟင်္သာ၊ ပိတုန်းတောင်သူဇာ ပန်းလိပ်ပြာ၊ ကျူးသီရင့်ညောင်း ချယ်လှယ်ကာ၊ ဆွေးစေသွင်းဘုံ တိမ်မိလ္လာ”

ကျွန်တော်တို့ လိုက်ဖမ်းသဖြင့် လိပ်ပြာနှစ်ကောင် အိမ်အပြင် ပျံထွက် ပြေးကြပြီ။ ကျွန်တော်တို့မှာ မောကျန်ရစ်ကြ၏။ ကိုယ့်ကုလားထိုင် ကိုယ်ပြန်ထိုင် ကာ စာဖတ်နေကြပြန်သည်။

ခဏကြာတော့ သမီးက တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွင်းလိုက်ပြန်သည်။

“အဖေ... အဖေ... ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း တောက်တဲ့ကြီး”

သမီးသည် စာမဖတ်ဘဲ ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်နေခဲ့ဟန် တူသည်။ လိပ်ပြာတွေ ပြန်လာလေမည်လာဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ကြည့်နေခြင်းသာ ဖြစ်ပြီး၊ မျှော်လင့်မထားသော တောက်တဲ့ကို ဘွားခနဲ တွေ့မြင်ရလေတော့ အံ့ဩနေဟန် ရှိပါသည်။

အိမ်မှာ တောက်တဲ့သံ ခဏခဏ ကြားရတတ်သော်လည်း တောက်တဲ့ ကောင်ကို မြင်ရခဲ့သည်။ သူသည် များသောအားဖြင့် မှောင်ခိုနေတတ်သည်။

သမီးက ပြသဖြင့် တောက်တဲ့ကောင်ကို ကြည့်ကြရ၏။

အကြီးဆုံးသော တောက်တဲ့ကောင်သည် ခေါင်းမှ အမြီးဖျားအထိ တစ်ပေခန့်သာသာအထိ ရှည်လျားသည်။ ယခု တောက်တဲ့ကား ၉ လက်မလောက် ရှိလိမ့်မည်။ ခြေချောင်း၊ လက်ချောင်းတွေ တုတ်ပြီး မေးရိုးကားကားနှင့်။ ခေါင်းကြီးက အရုပ်ဆိုးသဖြင့် ကြောက်စရာကောင်း၏။ အစာရှားချိန် ထုတ်စားရန် အဟာရသိုလှောင်ထားရာ ဖြစ်သည်ဟုဆိုသော အမြီးကြီးကလည်း ကြွက်သားတွေ ညှစ်ထုတ်ထားသလား အောက်မေ့ရလောက်အောင် ကြီးထွားသည်။ အရောင် ကတော့ မွဲခြောက်ခြောက်နှင့် မီးခိုးရောင်။

သူသည် နေ့အခါ ငြိမ်သက်စွာ ပုန်းအောင်းနေပြီး ညညထွက် အစာရှာ သော သတ္တဝါဖြစ်သည်။ အချို့ အိမ်များနှင့် ကုန်လှောင်ရုံများတွင် တောက်တဲ့ ကြီးများသည် ကြွက်ကိုပင် ဖမ်းစားသည်ဟု သိရပေသည်။ ယခု သူသည် ညဉ့်ဦးယံတွင် အစာရှာရန် ထွက်လာသည်မှာ သဘာဝ ကျ၏။ အထူးသဖြင့် ဤညဉ့်ဦးယံတွင် ပိုးကောင်၊ မွှားကောင်၊ အင်းဆက်ကောင်တွေ ညီလာခံ စုံလှ ချေ၏။ သို့သော် သူသည် အလင်းရောင်ထဲတွင် ကြာရှည်မနေပါ။ ကျွန်တော်တို့က သူ့စိုက်ကြည့်ပြီး လေ့လာနေကြသည်ကို သူမသင်္ကာ ဖြစ်လာ၍လော၊ သို့မဟုတ် သူ့အကြောင်းပြောနေသော အသံများကြောင့် စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့၍ပေလော မပြောတတ်။ ပန်းချီကားချပ်ကြီးတစ်ခုနောက်သို့ ဝင်သွားပါလေသည်။ ယင်း ပန်းချီကားချပ်ကြီးကား ပုံပါ မိန်းမပျို၏အပြုံးကို ကြိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်

ဝယ်ထားသော ကားချပ်ကြီး ဖြစ်၏။ ကြောက်စရာကောင်းသော တောက်တဲ့ကြီးကို ပြုံးနေသော အလှက ကာကွယ်ပေးလိုက်လေပြီ။

ကျွန်တော်သည် စာမဖတ်ဖြစ်တော့။ မှောင်ခိုသွားသော တောက်တဲ့ကြီးအကြောင်းကိုသာ စဉ်းစားနေပါသည်။

တောက်တဲ့...

တောက်တဲ့ကပ် ကပ်တပ်ဟူသော မြန်မာစကား ရှိသည်။

တောက်တဲ့၏၏ ခြေထောက်သည် နံရံမျက်နှာပြင်ကို လည်းကောင်း၊ အမိုးမျက်နှာပြင်ကို လည်းကောင်း၊ အခြားမျက်နှာပြင်ကို လည်းကောင်း၊ တွယ်ကပ်ထားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် နံရံကို ထောင်တက်၊ နံရံကို ဇောက်ထိုးဆင်း၊ မျက်နှာကြက်မှာ ပက်လက် လမ်းလျှောက် စသည်ဖြင့် လုပ်နိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

တောက်တဲ့သည် အင်္ဂလိပ်လို လစ်ဇာတ်ဟု ခေါ်သော လဆာတီလီယားမျိုးစုတွင် ပုတ်သင်၊ အိမ်မြှောင်၊ ပတတ်၊ တက်တူ၊ သင်းလိပ်ချော၊ ဖွတ်တို့နှင့်အတူ ပါဝင်သည်။ သူတို့တွင် ဖွင့်နိုင်ပိတ်နိုင်သော မျက်ခွံ၊ မျက်မှေးနှင့် နား စသည်များ ရှိသည်။ အမြီးကိုကိုင်ဆွဲလျှင် လွယ်ကူစွာ ပြတ်ထွက်တတ်သည်။

လူအများက 'တောက်တဲ့ကိုက်လျှင် အဆိပ်တက်သည်။ တောက်တဲ့တံတွေးနှင့်ထိလျှင် အရေပြားမှာ အဖုအပိန့်များ ဖြစ်သည်။ ထိရုံနှင့် အရေပြားမှာ အကွက်များ ပေါ်သည်' စသည်ဖြင့် ပြောကြသည်။ ဤစကားများမှာ မဟုတ်မမှန်ပါ။

ဤသို့ မဟုတ်မမှန်ကြောင်း ကျွန်တော်သိသည်မှာ နှစ်ကာလ ကြာလှပါပြီ။ သို့သော် ငယ်ငယ်က အထက်ပါစကားများကို ယုံကြည်ရင်းစွဲရှိသောကြောင့် ယနေ့တိုင် တောက်တဲ့နှင့် ရင်းနှီးရဲဝံ့စွာ မဆက်ဆံရဲပါ။

တောက်တဲ့အကြောင်းကို စဉ်းစားရင်း မျက်စိက ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်နေစဉ် ပိုးဖလံကောင်များ နီယွန်လိုက်မီးရောင်တွင် ဆော့ကစားကာ 'ပိုးဖလံမျိုး မီးကိုတိုး' နေကြသည်ကို လည်းကောင်း၊ သောင်းကျန်းနေသော အိမ်မြှောင်ကောင်များ လောဘတကြီးနှင့် ကျွမ်းကျင်စွာ လိုက်ဖမ်းစားနေကြသည်ကို လည်းကောင်း တွေ့မြင်ရပါသည်။

ထို့နောက် လိပ်ပြာကြီးနှစ်ကောင် အိမ်အပြင်မှ အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ သမီးက လိုက်ဖမ်းမည်လုပ်သောအခါ ကျွန်တော်က "မဖမ်းပါနဲ့၊ သမီးရယ်၊ သူတို့ဘာသာ ယုံသန်းသွားလာနေတာ ကြည့်ရတာ သူတို့အလှကို ပိုမြင်ရပါတယ်" ဟု ဟန်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် စာမဖတ်ကြတော့။ လိပ်ပြာနှစ်ကောင် ပျံဝဲလှုပ်ရှားနေသည်ကိုသာ ကြည့်နေကြသည်။

လိပ်ပြာများ၏ အရောင်အသွေး၊ အကွက်၊ အစက်အပြောက်၊ အရေးအကြောင်းများအတိုင်း ပါတိတ်လုံချည်အဆင် ဖော်ရလျှင် အမျိုးသမီးများ ဘယ်လောက် ကြိုက်လိုက်ကြလေမည်နည်းဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားမိသည်။

သူတို့နှစ်ကောင်သည် ရွယ်တူဆင်တူပင် ဖြစ်သော်လည်း တစ်ကောင်က အခြားတစ်ကောင်ထက်ပို၍ အရောင်အသွေး တောက်ပသည်ကို ကျွန်တော် သတိပြုမိသည်။ တစ်နည်းပြောရလျှင် ပို၍ စိုလွင်ပြီး ပို၍ လှပသည်။ ထို့အပြင် ပို၍ ရဲရင့်ဖျတ်လတ်သည်ကိုလည်း သတိပြုမိပါသည်။

ဤလိပ်ပြာနှစ်ကောင်ကား ဖိုမ ဇနီးမောင်နှံပင် ဖြစ်ရပါမည်။

လိပ်ပြာတို့သည် အသံမြည်ကာ သီချင်းဆိုနိုင်သည်ဟု ကျွန်တော် မထင်ပါ။ သူတို့အသံကို ကျွန်တော်တို့နားက ကြားနိုင်စွမ်း မရှိ၍လည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် လိပ်ပြာနှစ်ကောင် ပြုပုံကတော့...

တစ်ပင်ပျံလှယ်၊ မြေယံဝယ်၊ ရွှေရင်ပေါင်လယ်၊ ဖိုမမောင်မယ်၊ ကျူးတယ် ခေါ်သံသာနှင့်လေးဟူသော သီချင်းထဲကလို မောင်မယ် ခေါ်နေကြသည်နှင့် တူပါ၏။

‘ပန်းလွှာရည်ရေး၊ နီလာသွေး၊ မြူးပျော်ကာကြွေး၊ ဖော်ညီဝေး၊ လှမ်းခြေယူနှေး၊ ပူဝန်လေး၊ ကျေးငှက်ကယ် ညာဘယ်တောင်က၊ တောတော တောငယ်မှာ၊ လွမ်းရန်သွယ်သွယ်’ဟူသော သီချင်းသံသည် ကျွန်တော့် နားတွင်းမှာ သဲ့သဲ့ တိတ်တဆိတ် ပေါ်နေပါသည်။

ထိုအခိုက် ပိုအရောင်တောက်ပပြီး ပို၍ ရဲရင့်ဖျတ်လတ်သော လိပ်ပြာကောင်သည် လှပသော အပြုံးရှင် မိန်းမပျိုပုံ ပန်းချီကားအနီးတွင် တစ်ရစ်ဝဲဝဲ ပျံနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ နေမင်း၏ နေ့အလင်းရောင် မဟုတ်သော ညဉ့်ဦးယံ၏ နီယွန်လိုက်မီးရောင်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ပန်းချီကားများကို ကိုရွှေလိပ်ပြာက ပန်းပင်၊ ပန်းချီများဟု ထင်နေသလော မပြောတတ်ပါ။ ပန်းချီထဲက မိန်းမပျို၏ အပြုံးတည်းဟူသော ပန်းပွင့်တွင် ဝတ်ရည်စုတ်ယူရန် ကိုရွှေလိပ်ပြာ ကြံရွယ်နေသလောလည်း မပြောတတ်ပါ။ ထိုကားချပ်အနီးမှ မခွဲနိုင်မခွာရက် ဖြစ်နေသည်။

သူမို့ ဒီလောက် အရဲစွန့်ပလေတယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ ရင်ဖိုနေ၏။ ထိုပန်းချီကားအောက်ဝယ် တောက်တဲ့ ကောင်ကြီး ပုန်းကွယ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုအချိန် ကျန် လိပ်ပြာတစ်ကောင်သည် ဘယ်နေရာရောက်နေသည်ဟုပင် ကျွန်တော် သတိမထားလိုက်မိပါ။

ပိုလှပြီး ပိုရဲရင့်သော ကိုရွှေလိပ်ပြာကတော့ ခဏတစ်ဖြုတ် ပန်းချီကား ချပ်မှ ဖယ်ခွာပျံသန်းသွားပြီး အမြဲတစေလိုလို ပန်းချီကားချပ်အနီးတွင် ရစ်ဝဲ နေပါသည်။ ရစ်ဝဲရုံမက ယင်းကားချပ်အနီး နံရံပေါ်တွင်ပင် ရပ်နားနေလိုက် ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် သူ့အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်သဖြင့် ရှိ... ရှိခနဲ အသံပြုကာ အဝေးသို့ မောင်းထုတ်ပါသေး၏။ သို့သော် မရတော့ပါ။ တောက်တဲ့တွင် နားပါသော်လည်း လိပ်ပြာတွင် နားပါဟန် မရှိပါ။

ထို့ကြောင့် ထိုင်ရာမှထပြီး နံရံကို လက်ဖြင့် ပုတ်ပါသည်။ နံရံမှာ သင်္ဘောဆေးစိမ်းနုရောင် သုတ်ထားသော သုံးထပ်သားဖြစ်၍ ဗုန်းခနဲ၊ ဗုန်းခနဲ မြည်သွားပါသည်။ တောက်တဲ့ကတော့ အတော် ကြောက်သွားဟန်တူပြီး မှောင်ကွယ်မှ လုံးဝ ထွက်မလာ။ လိပ်ပြာမှာတော့ နံရံ၏ တုန်ခါမှုကြောင့်သာ ထိတ်လန့်ပြီး ခဏခွာထွက်ပြေးသည်။ နောက်တစ်ခုကျတော့ နေရာဟောင်းသို့ ပြန်လာသည်။ ချက်ချင်း နောက်တစ်ခဏ၌ကား တောက်တဲ့ကောင်ကြီးသည် ကိုရွှေလိပ်ပြာကို ဖမ်းဆွဲထားမိလေပြီ။ ပါးစပ်ပြဲကြီးဖြင့် ချက်ကောင်းကို ကိုက် ဖမ်းဆွဲယူလိုက်သည်ဖြစ်ရာ လိပ်ပြာက မည်မျှပင်ရုန်းရုန်း လွတ်မထွက်တော့ချေ။ အတောင်ပံတွေ တဖျတ်ဖျတ်လှုပ်ပြီး ရုန်း၏။ လွတ်မထွက်။ အတောင်ပံတွေ လည်း ပြတ်မထွက်။

ရုန်းကန်နေသော လိပ်ပြာ၏ အတောင်ပံခတ်သံ တဖျတ်ဖျတ် ဖြစ်ပေါ် နေသည်။

လွတ်မထွက်အောင် ဆွဲခေါ်နေသော တောက်တဲ့ထံမှကား ဘာသံမှ မဖြစ်ပေါ်ချေ။ တောက်တဲ့သည် လိပ်ပြာကို ကိုက်ခဲထားရင်း သူထွက်လာခဲ့သော ပန်းချီကားနောက်ကွယ်သို့ နောက်ပြန်လျှောက်သွားနေသည်။

ကျွန်တော်တို့က တောက်တဲ့ကြီးကို စိတ်ဆိုးပြီး လိပ်ပြာကလေးကို သနားကြသည်။ တောက်တဲ့ကို တုတ်နဲ့ရိုက်ပြီး လိပ်ပြာကို ကယ်တင်လိုလည်း ရတော့မည် မဟုတ်။ တောက်တဲ့ကို အသံဖြင့်ခြောက်၍ ကြောက်စေပြီး ကယ် တင်ရန် ကြိုးစားကြ၏။ အဖေရယ်၊ အမေရယ်၊ သမီးရယ် အသံမျိုးစုံ လုပ်ကြံ

၏။ တောက်တဲ့ကြီးသည် နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ်ဖြင့် ပန်းချီကားနောက်ကွယ်သို့ လိပ်ပြာကို ဆွဲခေါ်သွားလေသည်။ ရှစ်ဖွယ်ကောင်းသော အပြုံးပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးပုံ ပန်းချီကားသည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လှသော သတ်ဖြတ်မှုကြီးကို ပြည်ဖုံးကား ချလိုက်လေသတည်း။

ကျွန်တော်တို့သည် တောက်တဲ့ကြီးကို ဒေါသဖြင့် ကြိမ်းမောင်းကြသည်။

“ဒီအိမ်မှာ ဒင်း စားစရာ အစာမရှားပါဘူး၊ ပိုးဟပ်တွေ၊ ကြွက်တွေ၊ ဒီပြင် ပိုးကောင်တွေ ပြည့်လို့၊ ခုတော့ အလွန်လှပတဲ့ လိပ်ပြာကိုမှ စားတယ်၊ အတော်ယုတ်မာတဲ့ကောင်၊ ဒင်းကို သတ်ပစ်ဖို့ ကောင်းတယ်”

ကျွန်တော်တို့သည် လိပ်ပြာကို ကရုဏာဒေါသောနှင့် ပြောကြ၏။

“ဒင်းကိုက ကြမ္မာငင်နေလား မသိပါဘူး၊ ဒီပြင်လိပ်ပြာတွေလို နေ့ခင်း အစာမရှာဘဲ ညအစာရှာထွက်လာတယ်၊ ဥယျာဉ်ပန်းခြံတွေထဲမှာသာ မနေဘဲနဲ့ တို့ထိုင်ခန်းထဲမှာမှ လာနေတယ်၊ သက်သက် ကြမ္မာငင်နေတာပါပဲ”

ကျွန်တော်တို့သည် အဖြစ်အပျက် တစ်ခုလုံးကို ခြုံပြီး သံဝေဂစကားလည်း ပြောကြ၏။

‘ပိုးဖလံမျိုး မီးကိုတိုး ကိုယ်ကျိုးနည်းလှ၏’

“ဪ... သတ္တလောကဟာ ဒီလိုပါပဲကလား၊ သတ္တဝါမှန်သမျှ တစ်နည်းနဲ့ ကိုယ့်အစာကိုယ် ရှာစားနေကြတာပါပဲ၊ အစာမစားကြရရင် သတ္တလောကကြီး ဘဝသံသရာ လည်ပတ်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ခဏကြာတော့ ကျွန်တော်တို့သည် ကျန်လိပ်ပြာတစ်ကောင်ကို သတိရကြသည်။ သူဘယ်ရောက်နေသနည်း။ ကျွန်တော်တို့ လိုက်ရှာကြသေး၏။ မတွေ့တော့ပါ။ တောက်တဲ့၏ ဘေးမှ လွတ်သွားလေပြီ။ တစ်ကောင်သေသွားလို့ ဝမ်းနည်းရသော်လည်း တစ်ကောင်ကျန်သေး၍ ဝမ်းသာရပါ၏။

• ထိုနေ့ည အိပ်ရာဝင်သောအခါ ကျွန်တော်သည် တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်။ မျက်စိထဲမှာ လိပ်ပြာကို တောက်တဲ့ကြီးက ကိုက်ဖမ်းဆွဲယူသွားပုံသည် တရေးရေး ပေါ်နေ၏။ လိပ်ပြာသည် တောက်တဲ့ပုန်းအောင်းနေသော ပန်းချီကားချပ်အနီးတွင် တရစ်ဝဲဝဲ လုပ်နေခြင်းမှာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်ဟုလည်း စဉ်းစားမိ၏။

စပါးကြီးမြွေသည် ချက်ဖြင့် ညှို့သလို တောက်တဲ့ကြီးက တစ်စုံတစ်ခု သော တန်ခိုးဖြင့် လိပ်ပြာကို ညှို့ထားခဲ့လေသလား။

မျက်စိနှင့် ညှို့သလား၊ မျက်စိနှင့် ညှို့ရန်လည်း ခဲယဉ်းလှ၏။ မျက်စိနှင့် ညှို့ရမည့်တောက်တဲ့က အမှောင်ထဲမှာရှိနေပြီး အညှို့ခံလိပ်ပြာက အလင်းရောင်ထဲမှာ ရှိနေသည်။

အသံနှင့် ညှို့လေသလား၊ အသံနှင့် ညှို့ရန်လည်း ခဲယဉ်းလှသည်။ တောက်တဲ့သည် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဘဲ ငြိမ်ပြီး ချောင်းနေခဲ့သည်။ တစ်စုံတစ်ခု သောအသံကို ပြုလျှင်လည်း ကျွန်တော်တို့ နားဖြင့် မကြားနိုင်သောအသံပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်သာ သတ္တဗေဒ ကျောင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့လျှင် တောက်တဲ့၏ ညှို့နိုင်စွမ်းကို သုတေသန ပြုပေလိမ့်မည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်တော်က အစောဆုံး အိပ်ရာမှ ထသည်။ ဒုတိယ အစောဆုံး အိပ်ရာမှထသူကား သမီး ဖြစ်သည်။ မျက်နှာမသစ်သေးမီ ထိုင်ခန်းတံခါးများနှင့် အိမ်ရှေ့လှေကားတံခါးကို ဖွင့်လှေ့ရှိုသူများမှာ ကျွန်တော် တို့ သားအဖ ဖြစ်သည်။

ယနေ့တော့ သားအဖ ရှေ့စဉ်နောက်ဆက် အိပ်ရာမှ ထကြသည်ဖြစ်ရာ တံခါးများကို အတူတူ ဖွင့်ကြ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် တံခါး အတူတူဖွင့်ကြရင်း တရုတ်ကပ်မှ ပြတင်း ဘောင် တစ်ခုပေါ်တွင် လိပ်ပြာကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့ကြလေသည်။ မြင်လျှင် မြင်ချင်း မနေ့ညက စုံတွဲမှ ကျန်တစ်ကောင်ဖြစ်ကြောင်း သိကြပါသည်။ အရွယ်တူ၊ ပုံသဏ္ဍာန်တူ၊ အဆင်တူ၊ အရောင်တူ တောက်တဲ့ဘေးမှ လွတ်ခဲ့သော လိပ်ပြာလှလှကြီး အစစ်ပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့သည် ဝမ်းသာခြင်းဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး မြူးတူးလှုပ်ရှားသွား ပြီး ရင်ခုန်နေကြသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် လိပ်ပြာအနီးသို့ ကပ်ပြီး ကြည့်ကြသည်။ သမီးက တော့ ပါးစပ်မှ “ဟယ်... ဟယ်... လိပ်ပြာကြီးတော့ လိပ်ပြာကြီး၊ ဘယ် တုန်းက ရောက်နေပါလိမ့်” ဟု တတွတ်တွတ် ရေရွတ်ရင်း တအံ့တဩ ဖြစ်နေ သည်။ ကျွန်တော်တို့ သူ့အနီး ချဉ်းကပ်သော်လည်း လိပ်ပြာသည် မလှုပ်သဖြင့် အိပ်ပျော်၍များနေသလောဟု ထင်မိကြသည်။

ကျွန်တော်သည် အိပ်ပျော်နေသည် ထင်ရသော လိပ်ပြာကို အသာအယာ ကိုင်တွယ်၍ ဖမ်းယူကြည့်၏။ သူသည် လုံးဝ ရုန်းကန်ခြင်း မရှိ။ အတောင်ကို ဆန့်ဖြန့်ကြည့်ပြန်သော်လည်း သူသည် လုံးဝ လှုပ်ရှားခြင်း မရှိ။

ကျွန်တော်က...
“ဟ... သေနေပြီထင်တယ်” ဟု ပြောလိုက်သောအခါ သမီးသည် ပိုပြီး ရင်ဖိုကာ၊ ပိုပြီး အံ့ဩသွားဟန် တူလေသည်။ ငိုသံပါနှင့်။
“အို... ဘာလို့ သေရမှာလဲ၊ လှလိုက်တဲ့ လိပ်ပြာရယ်”

သမီးသည် ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ရှိနေသော လိပ်ပြာကို မဝံ့မရဲနှင့် အသာကလေး ကိုင်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့...

“ဟုတ်တယ်တော့၊ သေနေပြီနဲ့ တူတယ်၊ သနားစရာနော် အဖေ၊ သူဘာလို့ သေပါလိမ့်မလဲ”

ကျွန်တော်သည် အဖြေကိုရှာရင်း ခဏမျှ တွေဝေငေးမောနေမိသည်။ ပြီးတော့ သက်ပြင်းချ၍

“အင်း... သူတို့ဟာ လိပ်ပြာ ဖိုမဖြစ်တယ်၊ ဇနီးမောင်နှံဖြစ်ရမယ်၊ ဟင်္သာမောင်မယ်တို့လို တစ်ကောင်ပစ်ခံရလို့ သေရင် ကျန်တစ်ကောင်က လိုက်အသေခံတဲ့ အဖြစ်မျိုး၊ ရင်ကွဲနာကျပြီး သေတာမျိုး၊ လိပ်ပြာလောကမှာလည်း ရှိဟန်တူတယ် သမီး၊ ဒီလိပ်ပြာဟာ ရင်ကွဲနာကျသေဟန် ရှိတယ်”

သမီးသည် များစွာ စိတ်ထိခိုက်သွားဟန် တူပါသည်။

“ဘာကြောင့် ရင်ကွဲနာကျသေတယ်လို့ အဖေက ပြောနိုင်သလဲ”

“ကြည့်စမ်း သူ့ကို”ဟု ကျွန်တော်က ပြောပြောဆိုဆို ပန်းအိုးတင် စားပွဲပေါ်က စက္ကူတစ်ရွက်ပေါ်မှာ လိပ်ပြာကို ချထားတင်ပြလိုက်သည်။ စက္ကူပေါ်မှာ အတောင်ဖြန့်ကားကာ နားနေသည့်ဟန်။

“ကြည့်... သူ့မှာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် တစ်ခုမှ မရှိဘူး၊ လှပတဲ့ အတောင်နှစ်စုံ၊ သေးသွယ်တဲ့ ခြေခြောက်ချောင်း၊ အာရုံမှင်နှာမောင်း ဆိုပါတော့ ကွယ်၊ နှစ်ချောင်း အားလုံး အပြည့်အစုံ ရှိနေကြတယ်၊ အာရုံမှင်ရဲ့ထိပ်မှာ အဖုကလေးတွေတောင် ပကတိ အကောင်းသား ရှိနေကြတယ်”

ကျွန်တော်တို့သည် သေသေချာချာ လေ့လာကြည့်ကြသောအခါ မျက်စိ နှစ်လုံးကိုလည်း ကောင်းစွာ တွေ့ကြရ၏။

ဤလိပ်ပြာသည် ရန်သူ့လက်ချက်ဖြင့် သေခြင်းမဟုတ်သည်ကား မုချ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ရင်ကွဲနာကျ၍ သေခြင်းသာ ဖြစ်ရမည်ဟူသော ကျွန်တော့်အဆိုကို သမီးက လက်ခံ၍ မျက်နှာသစ်ရန် အိမ်အောက်သို့ ဆင်း သွားပါသည်။

ကျွန်တော်ကား ‘ယမုန်နာ သိတာသောင်ခြေဦး’ ပတ်ပျိုးမှ ရွှေဟင်္သာ မောင်နှံငှက်တို့အကြောင်းကို သတိရနေလေသည်။

‘သောင်ယံမှာ မောင်နှံငှက်ကယ်တို့ လည်ချင်းယှက်ပါလို့ နွဲကာပျော်စံ၊ ဆွေးစော့ဖန်၊ ကြင်ဖော်ကွဲသူတို့ ဝဲကာပျံ၊ ဒီသောင်ယံက မခွာရက်တယ်၊ ကြံခက်လို့ပမ်း’

ထိုနေ့နံနက်ခင်းတွင် ကျွန်တော်တို့ မိသားစု အများဆုံး ပြောကြသော စကားများမှာ တောက်တဲ့နှင့် လိပ်ပြာနှစ်ကောင်အကြောင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်းကို တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း သိထားပြီးဖြစ်သော အမေကို သမီးနှင့် ကျွန်တော်တို့က ရင်ကွဲနာ ကျသေသော လိပ်ပြာအကြောင်းကို ပြောပြရ၏။ မနေ့ညက အပြင်ထွက်လည်နေကြပြီး နောက်ကျမှ အိပ်ရာက နိုးလာသော သားနှစ်ယောက်ကို သမီးသည် ယမန်နေ့ညက ယနေ့နံနက်အထိ ဖြစ်ခဲ့သော တောက်တဲ့ကြီးနှင့် လိပ်ပြာနှစ်ကောင်အကြောင်း အစုံအလင်ကို ပုံပြင်ပမာ ပြောပြလေ၏။ နောက် ရက်အတော်ကြာသွားပြီးနောက် မော်လမြိုင်မှာ အလုပ်လုပ်နေသော သားကြီး ရန်ကုန်သို့ ခဏပြန်လာသောအခါ သားများက သူတို့အစ်ကိုကြီးကို ထိုအကြောင်း ဖောက်သည်ချကြပြန်၏။ သားများသည် အစကတည်းကပင် တောက်တဲ့ကို မုန်းရင်းစွဲ ရှိခဲ့ကြ၏။ အထူးသဖြင့် ညဉ့်နက်လူခြေတိတ်တွင် တောက်တဲ့သံသည် အိပ်ပျော်တော့မည် လုပ်နေသူတို့ကို အနှောင့်အယှက်ကြီးစွာ ပြုသဖြင့် သူတို့ လွန်စွာ မုန်းခဲ့ကြသည်။ ယခုတော့ ပိုမုန်းသွားကြသည်။ လိပ်ပြာများကို သနားကြင်နာသလောက် တောက်တဲ့ကို ဒေါသဖြစ် ရန်ငြိုးပွားကြသည်။ တစ်နေ့သော် ကျွန်တော်က “တောက်တဲ့ဟာ လူ့ရန်သူ မဟုတ်ပါဘူး၊ တောက်တဲ့ရှိရင် အိမ်အေးတယ်လို့တောင် အဆိုရှိပါတယ်၊ သူ့ဘာသူ နေပါစေ”ဟု ပြောနေသည့်ကြားထဲက သားတို့သည် တောက်တဲ့ကို လိုက်ဖမ်းကြသည်။ ဟိုချောင်ဝပ်ကပ် ဟိုကြားဝင်တိုးနှင့် အတော် ဖမ်းရခက်သော အကောင်။ တောက်တဲ့နှင့် လူ ပြေးတမ်းလိုက်တမ်း ကူစားသလို လုပ်ကြရင်း လူက တောက်တဲ့အမြီးကို ဖမ်းဆွဲမိလေရာ တောက်တဲ့အမြီး ပြတ်သွားလေ၏။ သူတို့သည် မရည်ရွယ်ဘဲနှင့် တောက်တဲ့ကို အမြီးဖြတ် အပြစ်ဒဏ်ပေးလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အစာရှားသောအခါ ထုတ်စားသုံးဆောင်ရန် အာဟာရသိုလှောင်ထားရာ နေရာဖြစ်သော အမြီးပြတ်သွားခြင်းဖြင့် တောက်တဲ့ကြီး အတော် ဒုက္ခရောက်သွားပေလိမ့်မည်။ အမြီးသစ် ပြန်ပေါက်သည်အထိ အရန်အာဟာရ အပိုဆောင်ထားနိုင်ခြင်း ရှိတော့မည် မဟုတ်။ လိပ်ပြာကို လောဘတကြီး ဖမ်းစားခဲ့သော တောက်တဲ့ကြီး ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းဒဏ်ကို မကြာခဏ ခံပေဦးတော့။

ကျွန်တော်သည် ရင်ကွဲနာကျသေသွားလေသော လိပ်ပြာကို အလှကြည့်ရန် အနုပညာပစ္စည်းများထည့်သော ဘီရိုထဲမှာ ကတ်ပြားစက္ကူထူထူ တစ်ချပ် ပေါ်တင်၍ ထည့်ထားလိုက်လေသည်။

သို့သော် ပြဿနာတစ်ရပ် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ပေါ်နေသည်။ ကျန်ရစ်

သော လိပ်ပြာသည် အမလော၊ အထီးလော၊ တစ်ကောင်ကို ကိုရွှေလိပ်ပြာဟု ခေါ်ခဲ့သော်လည်း သူတို့ကို ဖိုမအင်္ဂါ ခွဲမကြည့်တတ်ပါ။

နောက်ရက်များတွင် ဟိုမေး၊ ဒီစမ်း၊ ဟိုဟာဖတ်၊ ဒီဟာဖတ်နှင့် ကျွန်တော် သည် အထီးအမ ခွဲနိုင်သော အချက်အချို့ကို သိရှိလာပါသည်။

လိပ်ပြာဖိုနှင့် လိပ်ပြာမတို့တွင် လူနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက် သဘာဝဓလေ့တစ်ခု ရှိသည်။ လူတွင် ယောက်ျားကို မိန်းမက အလှအပဖြင့် ဆွဲဆောင်ရသည်။ လိပ်ပြာတွင်ကား အဖိုက အလှအပဖြင့် အမကို ဆွဲဆောင်ရသည်။ ထို့ကြောင့် အဖိုက အမထက် ပိုလှရသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ လိပ်ပြာနှစ်ကောင်သည် အရွယ်တူ၊ အလှတူဖြစ်သော်လည်း တောက်တဲ့စားခံသွားရသော လိပ်ပြာက ပိုပြီး တောက်ပကြောင်း၊ အလှစိုလွင်ကြောင်း ကျွန်တော် သတိပြုခဲ့မိပါသည်။

ထို့ပြင် လိပ်ပြာဖိုသည် လိပ်ပြာမကို သွေးဆောင်ရန် သင်းသော ရနံ့ တစ်မျိုးကို ထုတ်လွှတ်ပေးရသည်။ လိပ်ပြာမကမူ အနံ့ဆိုးများကိုသာ ထုတ် လွှတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ငှက်နှင့် အခြားရန်သူများသည် လိပ်ပြာမကို မဖမ်းလိုကြ။ လိပ်ပြာထီးကိုသာ ဖမ်းလိုကြသည်။ ထို့ပြင် လိပ်ပြာထီးသည် ရဲဝံ့သည်၊ တိုက် ခိုက်လိုသည်။ သူတို့နယ်ပယ်ဟု သတ်မှတ်ထားသော နေရာသို့ ဝင်လာသော ပိုးကောင်များ၊ ငှက်များနှင့် တိရစ္ဆာန်များ၏ စိန်ခေါ်မှုကို ရဲဝံ့စွာ လက်ခံပြီး တိုက်ခိုက်တတ်ကြသည်။

ညဉ့်ဦးယံ နီယွန်လိုက်အလင်းရောင်ကို နေ့ထင်၍ ကျွန်တော်တို့ ထိုင် ခန်းကို သူ့ပန်းခြံမှတ်ကာ ရောက်လာသော ပိုပြီးလှပသည့် လိပ်ပြာမှ သင်းရနံ့ ကို ထုတ်လွှတ်ခဲ့ရမည်။ ထိုသင်းရနံ့ကိုရသော တောက်တဲ့သည် သူ့ကို ဖမ်းဖို့ ညှို့ဇာတ် တစ်မျိုးမျိုးလွှတ်၍ ကြိုးစားခဲ့သည်။ တောက်တဲ့၏ ထိုသို့ဖမ်းရန် ကြိုးစားချက်၊ စိန်ခေါ်မှုကို လိပ်ပြာသည် ရဲဝံ့စွာ လက်ခံခဲ့သည်။ ဘယ်လို ရန်သူဖြစ်ဖြစ် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်အနေအထားဖြင့် နေခဲ့သည်။ ထို အချိန်တွင် ညသတ္တဝါဖြစ်သော တောက်တဲ့က နေ့သတ္တဝါဖြစ်သော လိပ်ပြာကို လွယ်ကူစွာ ကိုက်ဖမ်းသွားနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အထက်ပါ အကြောင်းများကြောင့် တောက်တဲ့စားခံသွားရသော လိပ်ပြာ သည် အထီးဖြစ်၍ ရင်ကွဲနာကျသောသွားသော လိပ်ပြာသည် အမဖြစ်မည်ဟု ကျွန်တော် တပ်အပ်ပြောနိုင်ပါသည်။

ရင်ကွဲနာကျ၍ သေဆုံးသွားသည်အထိ မောင်လိပ်ပြာအပေါ် တွယ်တာ စွဲလမ်းသော မယ်လိပ်ပြာ၏ သစ္စာတရားကို ဝုဏ်ပြုသောအားဖြင့် လည်းကောင်း၊

m g o o e . c o m

လိပ်ပြာမောင်မယ်၏ အလှကို ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် ကျန်ရစ်သူ လိပ်ပြာမယ်၏ အလှကို တတ်နိုင်သလောက် ကြာကြာ ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ရန် လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်သည် လိပ်ပြာမယ်ကို မြေမှာလည်း မမြှုပ်၊ ဖျောက်ဖျက်လို့လည်း မပစ်၊ အမှတ်တရ အနုပညာပစ္စည်းများထားရာ မှန်ဘီရိုးတွင် ဂုဏ်ရှိသောနေရာ တစ်နေရာကို ပေးထားပါ၏။

ဘီရိုးထဲတွင် ဓမ္မစကြာ တရားဦးဟောနေသော ဗုဒ္ဓ၏ ရုပ်တုပုံတော်တစ်ဆူ ရှိပါသည်။ အနေကဇာတင်ထားခြင်း မရှိဘဲ အနုပညာပစ္စည်းအဖြစ်သာ ထားပါသည်။

တစ်ခါတုန်းက ဘုံဘောမြို့ လမ်းဘေးဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ထိုရုပ်တုတော်ကို တွေ့ခဲ့သည်။ မြေစေးဖြင့် ထုလုပ်မီးဖုတ်ထားပါသည်။ လွန်စွာ သပ္ပာယ်ကြည်ညို ဖွယ် ဖြစ်၏။ အမှတ်တရ အနုပညာပစ္စည်းအဖြစ်ဖြင့် ဘုံဘောမှ ရန်ကုန်အထိ ဂျပံသေတ္တာမှာ ထင့်ပြီး လက်ဖြင့် ပွေ့ကိုင်ကာ ယူဆောင်လာခဲ့ရပါသည်။ ထို မဟာကရုဏာရှင် ဗုဒ္ဓရုပ်တု၏ ခြေတော်ရင်းတွင် လိပ်ပြာမယ်၏ ရုပ်ကလာပ်ကို ချပြထားပါသည်။ ကံအားလျော်စွာ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်၊ ဘယ်ပိုးကောင်ကမျှ မကိုက်မဖျက်ဆီးသဖြင့် ၈ လ၊ ၉ လကြာသည့်တိုင် ရင်ကွဲနာကျသေခါစတုန်းက ပုံသဏ္ဍာန်အတိုင်း တည်နေပါသေး၏။

ထိုနေရာမှာ ဘီရိုးအပေါ်ဆုံးထပ် ဖြစ်၏။ အပေါ်ဆုံးထပ်တွင် ကျွန်တော် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု သွားတုန်းက အမှတ်တရ အနုပညာပစ္စည်းအဖြစ်ဖြင့် ဝယ်ယူလာသော ဂျော့ချ်ဝါရှင်တန်၏ ခေါင်းပုံ နံရံကပ်ကြေးပြား၊ အရှေ့ဂျာမနီ ရောက်တုန်းက ဝယ်လာသော ကားလ်မာ့ကစ် (ကားလ်မတ်)၏ ကိုယ်တစ်ပိုင်းပုံ နံရံကပ်ကြေးပြား၊ ရောမမြို့ကို ဖြတ်သွားရစဉ်က ဝယ်လာသော အပိုလိုနတ်ရုပ် ပန်းပုလက်ရာပွားတစ်ခု စသည်တို့ ပါရှိသည်။ အမှတ်တရ လက်ဆောင်အဖြစ် ဖြင့် ရထားသော သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းနှင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့၏ ပန်းပု ရုပ်ထုနှစ်ခုလည်း ရှိနေပါသည်။ အနုပညာပစ္စည်းများ ခင်းပြထားသော ထိုဘီရိုးတွင် ဗိယက်နမ်မိတ်ဆွေများက အမှတ်တရ ပေးပို့ထားသော ဘီးတစ်ချောင်းနှင့် စက္ကူဖြတ်ခားတစ်ချောင်းလည်း ရှိပါသည်။ ကျူးကျော်ရေး စစ်လေယာဉ်ပျံများကို ဗိယက်နမ် အာဇာနည်ပြည်သူတို့က ပစ်ချခဲ့ရာ ပျက်ကျသော ၂၀၀၀ မြောက် လေယာဉ်ပျံအပျက် သတ္တုပစ္စည်းများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ပစ္စည်းများ ဖြစ်ပါ၏။

ထိုအမှတ်တရ အနုပညာပစ္စည်းများ၏ ကြားတွင် အမှတ်တရ အနုပညာ ပစ္စည်းတစ်ခု ဖြစ်နေသော လိပ်ပြာမယ်သည်...

‘ဘယ်သူသာ ဘယ်သူသာ မယ့်မှာ ကြင်ဖော်ဝေးလို့လေ၊ ဆိုလဲဆိုနိုင်နှင့်
ထိုင်ထိုင်ယောင်မှား (သဖြန်) ထား ကျွန်မလင်၊ မြင်ပါလှည့်လား၊ တညှိုးငယ်ငယ်
နှင့်၊ လလယ်မှာ၊ ရွှေယုန်ရုပ်လို့၊ ပုံလုပ်လို့ထား’

ဟု သီဆိုနေသယောင်ယောင် ထင်ရပါသတည်း။

(ရှုမဝ၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ၁၉၇၆)

ပိတောက်တွေ ရွှေရည်လူးတဲ့ချိန်ခါ

နာမည်ကျော် ‘နတ်ရှင်နောင်’သီချင်းတွင်...

‘ပိတောက်တွေ ရွှေရည်လူးကြတဲ့အနေ၊ ပုလဲငုံစပယ်ဖြူ ဖူးခိုက်ဝေဝေ၊
ပန်းမျိုးစုံရာသီစုံ ကူးခဲ့ပေါ့လေ၊ ချစ်သူကိုရည်စူး ခူးတဲ့လိုချေ’
ဟု မြို့မငြိမ်းက ရေးပြီး၊ ပြည်လှဖေက ဆိုခဲ့လေသည်။

ဤချိန်ခါရောက်လေတိုင်း ဘယ်သီချင်းမျှ အစအဆုံး လုံးစေ့ပတ်စေ
မရသော၊ ဘယ်သီချင်းကိုမျှလည်း ဟုတ်တိပတ်တိ မဆိုတတ်သော သူသည်
‘ပိတောက်တွေ ရွှေရည်လူးတဲ့ ချိန်ခါတကား’ဟု ကျူးရင့်မိလေသည်။

ဤချိန်ခါ၏ အလှအပကို ‘ပိတောက်တွေ ရွှေရည်လူးတဲ့ ချိန်ခါ’ဟူ၍
ဖွဲ့နွဲ့ခြင်းထက် ပို၍လှပအောင် သူလို သာမန်အရပ်သားတစ်ယောက် မပြောနှင့်
စာရေးဆရာ ရင့်မကြီးတွေပင် မဖွဲ့နွဲ့တတ်တော့ပြီ ထင်၏။

ဂီတစာဆိုတို့ကား နွေအကုန် မိုးအကူးအကြောင်း၊ သင်္ကြန်အကြောင်း၊
ပိတောက်အကြောင်းတို့ကို အပြိုင်အဆိုင် စပ်ဆိုကြသည်။ စပ်ဆိုသမျှ ပိတောက်
အလှ ပေါ်လွင်ထင်ရှားသည်ချည်းပင်။

မြို့မငြိမ်းသည်ပင်လျှင် ‘နတ်ရှင်နောင်’ကို ရေးခဲ့သည့် သူ့ကိုယ်သူ
အနိုင်ယူရန် ‘ရွှေဝါဖူး’ကို ရေးခဲ့လေသည်။

‘ရွှေဝါဖူး’၌

‘ထက်ကောင်းကင် မိုးဖျားကသွန်းလာ၊ ရွာမယ့်ရွှေမိုးကို စောင့်ကာ၊
ပိတောက်ပြိုင် သင်းပျံ့လှိုင်လို့သာ၊ စုံထူးငုံဖူးလွှာ၊ ပယင်းရောင် ဝင်းဝါပြောင်လို့
သာ၊ ရွှေမိုးကို ကိုးကာနေရာ’စသည်ဖြင့် စပ်ဆိုထား၏။

မောင်ထွန်းမြင့် ရေး၍ ချိုပြုံးဆိုသော ‘ပိတောက်စိမ်း’တွင်မူ

‘ဂိမာန်ရှောင်တိမ်း ဝသန်သို့ယိမ်း၊ ရက်ငင်ပြောင်းခွာ ပိတောက်ညှာလည်း
ခိုင်လွှာဝတ်မှုန် ရနံ့ထုံလိမ်း၊ မိုးမှတစ်ဖန် ပြေးထွက်၍သာ၊ ဟောမာန်လျောင်းစက်
ဆောင်းရက်သို့ယိမ်း၊ ပုရစ်တဲ့မြရည်သွေးခြယ်လိမ်း၊ လေယူရာဘယ်ညာတိမ်း
မြဝတ်လွှာသူယိမ်း၊ ဪ... အသွင်မတိမ်း၊ တမင်စိမ်းလေသည့် ပိတောက်စိမ်း
ပိတောက်စိမ်း’ စသည်ဖြင့် ဥတုပြောင်းသလို၊ ပိတောက်ပင်နှင့် လူတို့၏
သဘာဝပြောင်းလဲပုံကို ဦးစားပေး ဖွဲ့နွဲ့ထားပြန်လေသည်။

ဂိတစာဆို ကိုချစ်မောင် နှင့် အဆိုတော် အေဝမ်းတင်တင်လှတို့ကမူ
‘နေ့စဉ် ပိတောက်ပွင့်ပါစေ’ဟု ဆုတောင်းကြသည်။

‘ပိတောက်ပွင့်ရက်ဝယ်၊ မောင်လာနေကြကွယ်၊ ဥဩတွေတေးဆိုဖွဲ့ရင်
ရောက်လာမြဲမို့၊ ရာသီကာလတွေ မိုးနွေဆောင်းများရယ်၊ ပြောင်းရွှေ့ကာမရှိလာ
ရင်ကွယ်၊ ပိတောက်ပွင့်ရင် မောင်လာလမ်းမှန်းလို့ရယ်၊ မျှော်နေသူ ဘဝငယ်၊
ပန်းရေ ဝေးသည့်နှယ်၊ ဪ... ပိတောက်တွေ နေ့စဉ်ပွင့်ပါစေကွယ်’

သောင်းတင်ဋ္ဌေးရေး၍ အညာသား အေးလွင် ဆိုသော သီချင်းတစ်ပုဒ်၌
လည်းကောင်း၊ သောင်းတင်ဋ္ဌေးရေး၍ တွံတေးသိန်းတန်ဆိုသော အခြားသီချင်း
တစ်ပုဒ်၌ လည်းကောင်း၊ ပိတောက်နှင့် အချစ်ကို အောက်ပါအတိုင်း ဖွဲ့နွဲ့
ထားသည်။

‘ပိတောက်တွေ ရွှေရည်လူပြန်တော့ နွေတစ်ခေါက်မို့ ပိတောက်ပွင့်ရင်
သတိရနေသူပါကွယ်၊ တစ်ယောက်နှမနဲ့ ပိတောက်အလှကို မမေ့တယ်၊ ပန်
ချင်စမ်းပါသည် ပိတောက်ဖူးဆိုတဲ့ မောင်ခူးကာ ပေးဖူးတယ်၊ လမင်းထက်
နှစ်လင်းသာသူရယ် ပိတောက်ပွင့်ရင် ပိတောက်ပင်အောက် သူ့အရောက်လာ
လေတယ်’

‘ပန်းတကာပန်း ဘယ်ပန်းကြိုက်သလဲကွယ်၊ ရွေးချယ်မေးခဲ့ပါတယ်၊
တစ်ယောက်ပျို မကိုင့်နွယ်ကရယ်၊ ပိတောက်ကို ကြိုက်ပြန်သတဲ့ကွယ်၊ ဒီတစ်ခါ
ပိတောက်ဖူးရင် ရည်စူး ရည်စူးချက်မပြယ်၊ ရွာကိုရောက်ရင် ပိတောက်တစ်ခက်
နှင်းဆက်ပါ့မယ်၊ ဟော... ပိတောက်တွေ ပွင့်နေပါပြီကွယ်’

သင်္ကြန်အကြိုနှင့် သင်္ကြန်ရက်များမှာ ကြားရသော သီချင်းအများအပြား
တွင် သင်္ကြန်နှင့် ပိတောက်ကို တွဲလျက်သား တွေ့ကြရသည်။ အကော်ဒီယံ
အုန်းကျော်ဆိုသော သီချင်းတစ်ပုဒ်ကား ဂိတသံ သွင်းထားသော ဝတ္ထုတိုကလေးနှင့်
တူနေပေ၏။

‘ပိတောက်ဖူးတဲ့ တန်ခူးလချိန်ခါ၊ နှစ်ဦးသင်္ကြန်မဟာ၊ သူကလေးနဲ့ တွေ့ပုံမှာ မေ့မေ့နိုင်ပါ’

မှန်ပါသည်။ နွေအကုန် မိုးအကူး၊ နှစ်ဟောင်းအကုန် နှစ်သစ်အကူး၊ မိုးဦးကျသည့် သင်္ကြန်ခါတစ်ဝိုက်တွင် ပိတောက်တွေပွင့်သောကြောင့် ပိတောက်တွေ ရွှေရည်လူးသည့် ချိန်ခါဟုပင် ဖွဲ့နွဲ့ရပါမည်။

ပိတောက်တွေ ရွှေရည်လူးသည့်ချိန်ခါတွင် စာဆိုတို့၏ စိတ်ကူးဉာဏ်သည် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာ၏။ သူတို့သည် ကဗျာဈာန်ဝင်ကြပြီး၊ ဂီတသံများကို ဖန်တီးကြ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို လွှမ်းမိုးလာလေတော့သည်။

ပိတောက်တွေ ရွှေရည်လူးသည့် ချိန်ခါတွင် စာဆိုတော်တို့သာ လှုပ်လှုပ် ရွရွ ဖြစ်လာကြသည် မဟုတ်၊ လူထုတစ်ရပ်လုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာပါသည်။

နံနက် မိုးသောက်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ‘ဟယ်... ပိတောက် တွေ ပွင့်ကုန်ပြီဟူသော သတင်းစကားသည် လေလှိုင်းကိုစီး၍ တစ်မုဟုတ်ချင်း ပြန့်သွားသည်။ ထိုသတင်းစကားကို ဘယ်သူက စလိုက်သည် မသိနိုင်။ နံနက် မိုးစင်စင်မလင်းမီ ဆည်းဆာရောင်တွင် လှုပ်ရှားသွားလာရသော သူတစ်ဦးက စလိုက်သော စကား ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ထိုသူသည် ရွှေဝါရောင် ပန်းပိတောက်ကိုပင် ကောင်းစွာ မြင်နိုင်ဦးမည်မထင်။ ထိုသူသည် နံနက်ခင်း လေပြည်လေညင်းတွင် သင်းပျံ့နေသော ပိတောက်ရနံ့ကို ခံမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့ပါးစပ်မှ ထိုသတင်းစကား လွတ်ခနဲ ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။

“ဟယ်... ပိတောက်တွေ ပွင့်ကုန်ပြီ”

ထိုသတင်းစကားသည် လူအချို့ကို လှုပ်နှိုး၏။ ပိတောက်ပင် မြင့်မြင့် ကြီးကြီးကို တက်ပြီး ခူးနိုင်သော လူအချို့၊ အပျော်တမ်းတက်ပြီး ခူးလိုသူ၊ စီးပွား ဖြစ် တက်ပြီးခူးလိုသူ၊ ပိတောက်ပန်းကို သူ့ထက်ငါ ဦးအောင် ခူးလိုသူ။

ထိုသတင်းစကားသည် အိပ်ရာထဲမှာ တစ်ရေးလောက် ‘နှပ်’နေသော သူ့ကိုလည်း လှုပ်နှိုးလိုက်သည်။ (သူကား ညတွင် အိပ်ရာဝင်ပါတော့လားဟု ခေါ်မည့်သူ မရှိသလို၊ မနက်လင်းတော့ နှိုးမည့်သူ မရှိသူ ဖြစ်၏။ အတန်ကြာကပင် မုဆိုးဖို ဖြစ်နေရှာသူ) သူသည် ထိုသတင်းစကားကြောင့် ဗြုန်းခနဲအိပ်ရာမှထပြီး ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ပြတင်းပေါက်မှ ဝင်လာသော လေကို အားရ ပါးရ ရှူသည်။ ပြီးတော့ ဟိုဟိုဒီဒီ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဆည်းဆာရောင် သည် တဖြည်းဖြည်း လင်းလာပြီ။ သို့သော် ပိတောက်ပင်ကြီးများကိုသာ မြင် ရပြီး ပိတောက်ပန်းများကို မမြင်ရသေး။ ရွှေဝါရောင်က မတောက်တတ်သေး။

သူ့နှာဝကို ပိတောက်ပန်းရနံ့သင်းသင်းက ချူလာပါပြီ။

သူသည် မျက်နှာသစ်ရန်ကိုပင် သတိမရ။ ပိတောက်ပန်းရနံ့ကို တစ်ကြိမ်ကြီး ရှူသည်။ ပိတောက်ပန်း ရှိတန်ရာဆီသို့ စူးစိုက်ကာ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသည်။

ဆည်းဆာရောင်သည် ဖြူသည်ထက် ဖြူလာ၏။ ပိတောက်ပွင့်ချပ်များသည် အာသည်ထက် အာလာ၏။ ပိတောက်ရနံ့သည် သင်းပျံ့သည်ထက် သင်းပျံ့လာ၏။ ဟော... ရွှေဝါရောင်က တောက်သည်ထက် တောက်လာပါပြီ။

ပိတောက်ပန်းတွေက သူ့ကို လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်စေပါပြီ။ သူသည် ကတိုက်ကရိုက် တပိုတပါး သွားသည်၊ မျက်နှာသစ်သည်၊ အဝတ်အစားလဲသည်၊ ပြီးတော့ အဖော်မပါဘဲ တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့သည်။ ပိတောက်အလှကို ပင်စင်စားကြီးပိပိ အေးအေးလူလူ လျှောက်ကြည့်မည်တည်း။

ဒီချိန်ခါမှာ နေက စောစောထွက်သည်။ သူ လမ်းပေါ်ရောက်ချိန်တွင် နေခြည်နုသည် အဆောက်အဦ စုလစ်မွန်ချွန်များ၊ ခေါင်မိုးများ၊ ထီးပြာသာဒ်များနှင့် သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများကို ရွှေရောင် ခြယ်ပေးနေလေပြီ။ ပိတောက်ရွှေဝါရောင်သည်လည်း ရွမ်းမှည့်နေပါပြီ။

ပိတောက်ပင်သည် အစည်ကားဆုံးသော အပင်တစ်မျိုး ဖြစ်၏။ အရွက်တွေ စည်ကားသည်၊ စိမ်းလဲ့သည်။ အရွက်တွေ စည်ကားသလောက် အပွင့်တွေ စည်ကားသော အမျိုးဖြစ်သည်။ အရွက်တွေ မြရောင်ပေါက်သလောက် အပွင့်တွေ ရွှေရောင်တောက်သော အမျိုးဖြစ်သည်။ ခုနေအခါမှာတော့ မြရောင်မှိန်၍ ရွှေရောင် ထိန်နေပြီ။

ပင်လုံးကျွတ် ပိတောက်ပွင့်ချိန်ပါတကား။

သူသည် လူက လမ်းလျှောက်နေသော်လည်း စိတ်က ပိတောက်အလှတွင် မျောနေ၏။

တစ်နေရာ ရောက်တော့ လူအချို့သည် ပိတောက်ပင်ပေါ်တက်ပြီး ပိတောက်ပန်းခူးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ပိတောက်ပန်း ခူးသည်ဆိုသော စကားမှာ သူတို့၏ အပြုအမူအတွက် ယဉ်ကျေးလွန်းသောစကား ဖြစ်နေ၏။ အမှန်မှာ သူတို့သည် ရိုင်းပျလှသော အလုပ်ကို လုပ်နေကြ၏။ ပိတောက်ကိုင်းများ ချိုးချနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သူသည် သူတို့၏ ရိုင်းလှသော အမူအရာကို တွေ့မြင်ရပြီး ဒေါသဖြစ်မိ၏။ ပြီးတော့ ပိတောက်အလှကို မွေးထုတ်ပေးနေသော ကျေးဇူးရှင်ကို ဖျက်ဆီးနေသည်ဟု ထင်ကာ နှမြောနေလေသည်။

သူသာ ပိတောက်ပင်ပိုင်ရှင်ဖြစ်က ပိတောက်ပန်းတွေကို ခူးလည်းမခူး၊ အခူးလည်း မခံ။ ပိတောက်ကိုင်းတွေကို ချိုင်ဖို့ (သို့မဟုတ်)အချိုင်ခံဖို့ဆိုသည်ကို တော့ မပြောနှင့်။

ရှေ့လျှောက်သွားတော့ သူမြင်ရသည့် ရှုခင်းက ပျော်စရာ။

သူ့လောက် မကြီးတတ်သေးသော လူကြီးတစ်ယောက်သည် ပိတောက်ပန်းပင်မှ ချိုင်ချလိုက်သော အကိုင်းကြီးတစ်ကိုင်းကို မြူးတူးရွှင်ပျစွာ ထမ်းလာသည်။ ရွှေရည်လူးထားသော ပိတောက်ကိုင်းကြီးပေတည်း။

ထိုလူကြီးသည် အိမ်ဝင်းတစ်ခုထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိမ်ထဲကလူတွေ ပြေးထွက်လာပြီး ဆီးကြိုကြသည်။ မိန်းကလေးတွေ၊ ယောက်ျားကလေးတွေနှင့် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်။ ထိုလူကြီး၏ မယားနှင့် သားသမီးတွေ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သူတို့သည် ထိုလူကြီး ထမ်းလာသော ပိတောက်ကိုင်းကြီးမှ ပန်းခိုင်များကို ချိုးကြသည်။ တစ်ဦးတစ်ဦးလျှင် တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်စီ ရကြသည်။ မိန်းကလေးတွေကတော့ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်စီ ချိုးမယူခင် တစ်ခက်နှစ်ခက်စီ ချိုးယူကာ ခေါင်းမှာ ကတိုက်ကရိုက် ပန်လိုက်ကြသေး၏။ အမေလုပ်သူကား တစ်ပွေ့တစ်ပိုက် ရလိုက်ပြီဆိုသည်နှင့် အိမ်ထဲဝင်သွားသည်။ ဘုရားတင်ရန် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ထိုလူကြီး ထမ်းလာသော ပိတောက်ကိုင်းသည် တစ်ခဏအတွင်း ပန်းတွေ ကုန်သွား၏။ ပိတောက်ကိုင်းတွင် အရွက်စိမ်း ကျိုးတိုးကျဲတဲ့သာ ကျန်တော့၏။

ထိုလူကြီးသည် ပိတောက်ကိုင်းကြီးကို ကိုင်းဖျားကိုင်းနားတွေ ရှင်းလိုက်ပြီးနောက် သူ့အိမ်ခြံစည်းရိုးအနီး တစ်နေရာတွင် ထိုးစိုက်လိုက်သည်။ ဒီမိုးအကုန်တွင် ပိတောက်ပင်တစ်ပင် ဖြစ်လာမည်ကတော့ သေချာပါသည်။ ထို့နောက် နှစ်အနည်းငယ်ကြာလျှင် ဒီခြံစည်းရိုး ဒီနေရာမှာ ပိတောက်တွေ ရွှေရည်လူးဦးမည်ကလည်း သေချာပါသည်။

သူသည် ပိတောက်ကိုင်း၊ ထိုလူကြီးနှင့် သူ့အိမ်သူအိမ်သားတွေကို မြင်ကြရပြီး ကွယ်လွန်သူ သူ့ဇနီးနှင့် အိမ်ထောင်ခွဲကာ အဝေးရောက်နေကြသော သားသမီးများကို သတိရနေသေးသည်။

သူသည် ရှေ့ဆက်လျှောက်ပြန်သည်။ ရန်ကုန်မြို့တော်ကြီးတွင် ပိတောက်ပင်တွေ ဤမျှ များပြားသည်ကို ယခင်က သတိမထားမိ။ ယခုမှ သတိပြုမိတော့သည်။ ပုဂ္ဂလိကအိမ်တွေမှာ လည်းကောင်း၊ အများပြည်သူနှင့်ဆိုင်ရာ

ရုံးပြင်ကနားများမှာ လည်းကောင်း၊ လမ်းဘေးလမ်းမများတွင် လည်းကောင်း၊ ကျောင်းကန်ဘုရားစေတီများမှာ လည်းကောင်း ပိတောက်ရွှေဝါကို တွေ့နိုင်ပါသည်။ ပိတောက်ပွင့်သည်နှင့် လူတွေ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေကြသည်။ ပိတောက်ပင်တက်သူ၊ ကိုင်းချိုင်ချသူ၊ ပန်းခက်ချိုးယူသူ၊ ပန်းပန်သူ၊ ပန်းလက်ဆောင်ပေးသူ၊ ဘုရားတင်သူ၊ ဧည့်ခန်းပန်းအိုးထိုးသူ၊ ပိတောက်ပန်း အရောင်းအဝယ်လုပ်သူ။

ပိတောက်တွေ ရွှေရည်လူးသော အချိန်ခါဝယ် ပိတောက်ပန်း မပန်သော မိန်းမ မရှိ။

ဟော... ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း။ ရှားရှားပါးပါး တစ်ထောင်မှာ တစ်ယောက်တွေ့ရသော ဆံတောက်နှင့် သျှောင်ထုံးကြီးနှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊ သူ့ခေါင်းမှာ ပိတောက်ပန်းတွေ တဝေဝေ။ ဟိုမှာတော့ ခုခေတ်တွေ အများအပြားတွေ့ရသည့် မိန်းကလေးမျိုးများ၏ ဆံပင်ကို ဖားလျားချထားကြသည်။ ဂုတ်ပေါ်ဝဲရုံချထားသူ၊ တင်ပေါ်ဝဲသည်အထိ ချထားသူ။ သူတို့သည်လည်း ပိတောက်ရွှေဝါကို ပန်ထားသည်။

ရှားရှားပါးပါး တစ်ထောင်တစ်ယောက် မိန်းမရွယ် ကြော့နွဲ့ယဉ်ကိုလည်း သူတွေ့လိုက်ရပါသေး၏။ အရပ်က ကြော့သည်၊ ကိုယ်နေက နွဲ့သည်။ အဆင်အပြင်က ယဉ်သည်။ ပိတုန်းရောင်ကေသာကို ဖြေကာချထားရာ တင်အိစက်တစ်ခုလုံးကို ဖုံး၍ ခြေသလုံး ရွှေပွတ်တိုင်ကို ဝေ့ကာဝေ့ကာ ဝဲနေသည်။ ကြော့နွဲ့ယဉ်သည်လည်း ပိတောက်တွေ တဝေဝေနှင့်ပါတကား။

ထိုသူငယ်မကတော့ စောစောစီးစီး သင်တန်းတက်ရန် ရှိလေသလား၊ ရုံးထိုင်ရန် ရှိလေသလား၊ အလုပ်ဝင်ရန် ရှိလေသလား။ လက်ထဲမှာ ကြိမ်ခြင်းတောင်းလှလှကလေး ဆွဲလို့။ သူမသည် ရှင်းရှင်းကလေးနှင့်လှသော ဆံထုံးကလေးကို ထုံးထားသည်။ ဆံထိုးဆံညှပ်များ မမြင်ရအောင် ပိတောက်ရွှေဝါက ဖုံးပေးထားသည်။ သူ့လက်ထဲက ခြင်းတောင်းကလေးတွင်လည်း ပိတောက်ပန်းခက်တွေ ပါသေးသည်။ အချင်းချင်း ဝေဖို့၊ ငှဖို့၊ ဒါနလုပ်ဖို့ပေါ့။

ဟော... တွေ့ရပြန်ပြီ။ မြင်ကွင်းကျယ်တစ်မျိုး။ ဤသည်ကား ဘတ်စ်ကားဆိပ်။ ဈေးသွား ဈေးပြန် မိန်းမကြီးတွေ၊ မျက်နှာမှာ ခြယ်သမှုမရှိ၊ ဆံပင်မှာ ဖိးလိမ်းမှု မရှိ။ သို့သော် သူတို့သည်လည်း ပိတောက်ရွှေရည် လူးထားသည်။ သူတို့ကိုယ်က ချွေးစော်ကို ပိတောက်ရနံ့သင်းသင်းက နိုင်နိုင်နင်းနင်း ဖုံးဖိထားသည်တကား။

ဘတ်စ်ကားရှေ့ လေကာမှန်အတွင်းဘက် အလယ်တည့်တည့်လောက်တွင် ပိတောက်ပန်းခက်တွေကို ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ဘတ်စ်ကားပေါ်ရှိ နီးဝါးနှင့် ရက်ထားသော ခြင်းကြားကြီးတစ်ခုတွင်ကား ပိတောက်ပန်းတွေ အပြည့်။

သူသည် ဘတ်စ်ကားဆိပ်သို့ ရောက်လာသော်လည်း ဘတ်စ်ကား မစီးပါ။ ရှေ့ဆက်လျှောက်ပြန်ပါသည်။

လမ်းထိပ်တွင် ဖွင့်ထားပြီး လမ်းပေါ်ရောက်နေသော လမ်းဘေးဈေးကလေးတစ်ခုသို့ သူရောက်လာသည်။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ဆိုင်မှ ၀၀တုတ်တုတ် ဖြူဖြူဖွေးဖွေး၊ လှလှခန့်ခန့်ကြီးဖြစ်သော ဈေးသည်မကလည်း ပိတောက်တွေ တဝေဝေ။ ငါးစိမ်းဆိုင်မှ ၀၀မည်းမည်း မျက်နှာပြဲပြဲကြီးနှင့် အဒေါ်ကြီးကလည်း ပိတောက်တွေ တဝေဝေနှင့်။ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်မှ ပိန်ပိန်ညိုညို၊ မျက်နှာရှည်ရှည် နှင့် အမယ်ကြီးကလည်း ပိတောက်တွေ တဝေဝေနှင့်၊ ကောက်ညှင်းပေါင်းနှင့် အကြော်ရောင်းသော ဖြူဖြူရှည်ရှည် မျက်နှာချိုချိုနှင့် အပျိုမလေးကလည်း ပိတောက်တွေ တဝေဝေနှင့်၊ ပိတောက်ပန်းတွေကို ဗန်းခင်း၍ ရောင်းနေသော ဖင်ကကောက်ကောက်နှင့် နဖူးမောက်လှသော မဟိုဒင်းမှာမူ အထူးပြောဖွယ် မလို။ သူ့ဆံကေသာ ဖြူသလား၊ မည်းသလား ပြောလိုငှာ မဖြစ်။ တစ်ခေါင်းလုံး ပိတောက်တွေ ဖုံးနေ၏။

ပိတောက်တွေ ရွှေရည်လူးလေသောကြောင့် ညစ်ပတ်ပေရေနေသော လမ်းဘေးဈေးကလေးမှာ တစ်သွေးတစ်မွှေး လှပကာ လမ်းဘေးဈေး၏ လမ်းဘေး အမှိုက်ပုံသည်ပင်လျှင် အနံ့အသက် မထွက်နိုင်ရှာ ပိတောက်နဲ့သင်းသင်း၏ လွှမ်းမိုးခြင်း ခံနေရသည်။

သူသည် လမ်းဘေးဈေးမှာ သူတွေ့မြင်နေကျ အဝတ်လျှော် ကုလားမကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ အိမ်တွေလိုက်ပြီး လခနှင့် အဝတ်လျှော်ပေးသူ၊ အရပ်ကပုပု၊ အရွယ်ငယ်သော်လည်း အမယ်ကြီးရပ်နှင့်။ ဆံပင်ဖြူဖြူ၊ မျက်နှာရွှင်ရွှင်နှင့် ခပ်ညစ်ညစ် ဆာရီကို မသေမသပ် လျော့ရဲရဲ ဝတ်ထားပြီး လွယ်အိတ်တစ်လုံးကို လွယ်ထားသည်။ အမရာ၊ ကိန္နရီ၊ မဒီ၊ သမ္ဘူလ၊ တော်လေးဝ ဝင်သူတို့နှင့် ရပ်ဆွေရပ်မျိုးဖြစ်သော ထိုကုလားမသည်လည်း ပိတောက်တွေ ရွှေရည်လူးထားသည်။

‘ဘုန်းကြီးနှင့်ဘီး’ဟု မတော်မတည့်သည်ကို ခိုင်းနှိုင်းပြောဆိုတတ်ကြသည်။ ခုတော့ ‘ဘုန်းကြီးနှင့် ပိတောက်’ဟု ခိုင်းနှိုင်း၍ ဆိုချင်ဆိုကြပါ။ ဆွမ်းခံကြွလာသော ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ပိတောက်တွေသယ်ဆောင်သွားသည်ကို သူ

တွေ့မြင်လိုက်ရပြန်သည်။ ပွေ့ပိုက်ထားသော သပိတ်အဖုံးပေါ်မှာ တင်ယူသွားခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ပိုအံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည်ကတော့ မခေမာ လား၊ မမေဒါဝီ လား၊ မပုညဝတီ လား၊ သူ့နာမည်ကို မသိ။ ကတုံးပြောင်ပြောင် မျက်နှာ ဣန္ဒြေရရနှင့် ပြုံးသွားသော သီလရှင်တစ်ပါးကို ပိတောက်ရွှေဝါတွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်နှင့် သူတွေ့လိုက်ရခြင်းပေတည်း။

သူ့အထင် မမှားပါ။ သီလရှင်က ပြုံးသွားခြင်းမှာ အရွယ်အို မုဆိုးဖို ဖြစ်သော သူ့ကို ပြုံးပြသွားခြင်း မဟုတ်။ ပိတောက်ပန်းတွေကို ပွေ့ပိုက်ထားရ၍ ကျေနပ်အားရနေခြင်းကြောင့် မျက်နှာက အလိုအလျောက် ပြုံးနေခြင်းသာပါ။

သူ့အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ သူ့ကိုယ်မှာ ချွေးတစ်လုံးလုံး ဖြစ်နေလေပြီ။ မောပန်းလျက် ရှိပါ၏။ သို့သော် သူ့မျက်နှာက မနွမ်းပါ။ အိမ်တွင်းဝင်မိသည် ဆိုလျှင်ပင် ပိတောက်ပန်းရနံ့ တစ်သင်းသင်းကို ရမိသည်။ ဘုရားစင်မှာလည်း ပိတောက်ရွှေဝါ၊ ဧည့်ခန်းမှာလည်း ပိတောက်ရွှေဝါ၊ ထမင်းချက်သော မိန်းမကြီး၏ ခေါင်းမှာလည်း ပိတောက်ရွှေဝါ၊ အိမ်ထောင်ကို ထိန်းသိမ်းပေးနေသော သူ့တူမ၏ ခေါင်းမှာလည်း ပိတောက်ရွှေဝါ။

သူသည် အိမ်ရှေ့ ဝရံတာသို့သွားကာ ကြိမ်ပက်လက်ကုလားထိုင်ကြီးမှာ ထိုင်သည်။ အရိပ်အာဝါသကောင်းပြီး တစ်ဖက် ဟာလာဟင်းလင်းမြင်ကွင်းကျယ် ကြီးကို မျက်နှာမူထားသော ဝရံတာ။ ချွေးတစ်လုံးလုံးနှင့် အိမ်ပြန်ရောက်လာခဲ့ သော သူသည် ချွေးသိပ်ပြီးသည်အထိ ထိုနေရာမှာ ထိုင်နေသည်။ သူ့မျက်လုံး အစုံကမူ သူ့ရှေ့က မြင်ကွင်းကျယ်ကျယ်ကြီးတွင် ကျက်စားနေကြသည်။ ခြံဝင်းတစ်ဝင်းတွင် ပင်လုံးကျွတ်ပွင့်နေသော ပိတောက်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို မြင်လိုက် ရ၏။ ထိုအိမ်ရှင်ကား ကိုယ်တိုင်လည်း ပိတောက်တစ်ကိုင်း တစ်ခက်ကိုမျှ မချိုင်ရက်၊ မချိုးရက်၊ မခူးရက်။ ဘယ်သူ့ကိုမျှလည်း ချိုင်ခွင့်၊ ချိုးခွင့်၊ ခူးခွင့် မပေး။ ပိတောက်အလှကို ထာဝစဉ် မြဲစေချင်သူပေတည်း။

သို့သော် ပိတောက်အလှသည် ထာဝစဉ် တည်မည်မဟုတ်။ ထာဝစဉ် မဆိုထားဘိ နောက်တစ်နေ့အထိပင် တည်မည်မဟုတ်။ ညနေတိုင်လျှင် ပိတောက် တဝေဝေ ရှိတော့မည်မဟုတ်။ ပိတောက်တွေ ရွှေရည်လူးတော့မည် မဟုတ်။ ပိတောက်အလှနှင့် ရနံ့တို့သည် တစ်နေ့တစ်မနက်သာ ခံသတည်း။

သူသည် ဝရံတာမှနေ၍ မချိုင်၊ မချိုး၊ မခူးဘဲ အကောင်းပကတိ ကျန် သော ပိတောက်ပင် ထီးတည်းကြီးကို ကြည့်ရင့် ပိတောက်ရွှေဝါ ပြဿနာတစ်ခုကို

mgpoe.com

စဉ်းစားနေမိ၏။ ဘာကြောင့် လူအများသည် ပိတောက်ကို ဤမျှ နှစ်သက်ကြ သနည်း။ ပိတောက်ပွင့်ချိန်တွင် ဘာကြောင့် လူအများ ဤ၍ဤမျှ လှုပ်လှုပ်ရွရွ အုတ်အော်သောင်းသဲ ဖြစ်ကြသလဲ။

“ပိတောက်တွေ ရွှေရည်လူးတဲ့ချိန်ခါ” ဆိုသလို ရွှေနှင့်တူသော တောက်ပ သည့် အဝါရောင်ကြောင့်လော။ ရွှေဝါရောင်ကြောင့်ဆိုလျှင် ပိတောက်လိုပင် ပင်လုံးကျွတ် ရွှေရည်လူးသော ငှေ့ဝါကို ဘာကြောင့် လူအများ ဤမျှ မနှစ် သက်ကြသလဲ။ တကယ်တော့ ငှေ့ဝါ၏ ရွှေရည်သည် ကြာရှည်ခံ၏။ ရက် ပေါင်းများစွာ တည်၏။

သင်းပျံ့သော ပိတောက်ရနံ့ကြောင့် လူတွေ ဤ၍ဤမျှ နှစ်သက်ကြ၊ လှုပ်ရှားကြ၊ အုတ်အော်သောင်းသဲ ပြောဆိုကြခြင်း ဖြစ်လေသလော။ သင်းပျံ့သော ရနံ့ကြောင့်သာဆိုလျှင် စကားဝါပန်းကို လူအများ ပိုလို့ နှစ်သက်ကြပေလိမ့်မည်။ စကားဝါပန်းအတွက် ပိုလို့ လှုပ်လှုပ်ရွရွ အုတ်အော်သောင်းသဲ ဖြစ်ကြပေလိမ့် မည်။ စကားဝါရနံ့သည် ပိတောက်ရနံ့ထက်အဆများစွာ ပို၍ ကြာရှည်တည်သည် မဟုတ်ပါလား။

တကယ်တော့ ပိတောက်ပန်းကို လူတွေ ဤ၍ဤမျှ နှစ်သက်ကြခြင်း၊ ပိတောက်ပန်းအတွက် ဤ၍ဤမျှ လှုပ်လှုပ်ရွရွ အုတ်အော်သောင်းသဲ ဖြစ်ကြ ခြင်းမှာ ပိတောက်ပန်းသည် တစ်နှစ်မှာ တစ်ရက်သာ ပွင့်ခြင်း၊ ပိတောက်ပန်း၏ အလှနှင့် သင်းရနံ့တို့မှာ တစ်ရက် တစ်မနက်သာ တည်မြဲခြင်းကြောင့်ပင် (ဝါ) ရှားရှားပါးပါး ဖြစ်ပေါ်ရသော အလှနှင့် ရနံ့တို့ကြောင့်ပင် ဖြစ်နေလေမည်လော။

ဟုတ်မှာပါ။ လူတွေဟာ ရှားပါးတာကိုမှ ပိုတန်ဖိုးထားတတ်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ဒီလို စဉ်းစားနေခိုက် သူသည် ဘာကြောင့်မှန်း မသိ၊ သူ့နားထဲမှာ ‘ပိတောက်ဖူးတဲ့ တန်ခူးလချိန်ခါ၊ နှစ်ဦးသင်္ကြန်မဟာ’ဆိုသော သီချင်းသံကို ကြားယောင်လာလေသည်။

ရှားပါးတဲ့ အလှနှင့် ရနံ့မို့ ပိတောက်ကို လူတွေ ဒီလောက် တန်ဖိုးထားတာ ဟုတ်ကောင်း ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်။ သို့ပေမဲ့ အခြားအကြောင်းတစ်ခုကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သေးတယ်ဟု သူစဉ်းစားမိလေသည်။

ပိတောက်ပန်းနှင့် သင်္ကြန်ချိန်မဟာသည် မြန်မာတို့၏ အသိဝယ် တွ နေသည်။ နွေအကုန် မိုးအကူး၊ မိုးဦးနှင့် ပိတောက်ပန်းလည်း တွဲဖက်နေသည်။ နှစ်ဟောင်းကုန်၍ နှစ်သစ်ရောက်မည်ကိုလည်း ပိတောက်ပန်းက ကြိုဆိုနေ

သည်။ ချွေးတစ်ပြိုက်ပြိုက်နှင့် ပူအိုက်နေသည့် အနေဆိုးမှုမှ သက်သာရာ ရ တော့မည့် ချိန်ခါကိုလည်း ပန်းပိတောက်က နိမိတ်ပြေးသည်။

လူအပေါင်းတို့သည် ပူအိုက်မှုမှ သက်သာရာကို အလိုရှိနေကြ၏။ နွေ ကို ကုန်စေချင်ပြီး မိုးကို မြန်မြန်ရောက်စေချင်၏။ နှစ်ဟောင်းနှစ်သစ် ကူး ပြောင်းခြင်းကို စောင့်ကြိုနေကြ၏။ ထိုချိန်ခိုက်ဝယ် ပန်းပိတောက်နှင့် မိုးဦးတို့သည် ပြိုင်တူ ရောက်လာကြ၏။

ဤချိန်ခါကား၊ ပိတောက်တွေ ရွှေရည်လူးတဲ့ချိန်ခါ။

ဤမိုးကား မိုးဦး။

ဤမိုးဦးကား ပိတောက်မိုးတည်း။

ပိတောက်တွေ ရွှေရည်လူးသည့် ချိန်ခါတွင် လူထုတစ်ရပ်လုံးသည် အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာကြ၏။ ပိတောက်ရွေဝါအကြောင်း အုတ်အော်သောင်းသဲ ပြောကြ၏။ စာဆိုတို့၏ စိတ်ကူးဉာဏ်သည် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာ၏။ သူတို့သည် ကဗျာဈာန် ဝင်ကြပြီး ပိတောက်ရွေဝါအကြောင်းကို ဖွဲ့နွဲ့သီဆိုကြ၏။

မိမိအိမ် ဝရန်တာပေါ်ကနေပြီး တခြားအိမ်က အလှမပျက်သေးသော ပိတောက်ပင်ကို ကြည့်နေသော ထိုသူကား ကဗျာလည်း မစပ်တတ်၊ စာလည်း မရေးတတ်။ လူထုထဲက အခြားသူများကို အုတ်အော်သောင်းသဲလည်း မပြော တတ်။ ပိတောက်ပြဿနာနှင့် ပတ်သက်သော သူ့အတွေးမှန်မမှန်ကို မေးကြည့် တိုင်ပင်ရန် ဇနီးကလည်း မရှိရှာတော့ပြီ။ သားသမီးတွေကလည်း အိမ်ထောင် ခွဲကာ အဝေးသို့ ရောက်နေကြပြီ။

ပိတောက်တွေ ရွှေရည်လူးသည့်ချိန်ခါတွင် သူသည် ကွယ်လွန်သူဇနီးကို အထူးလွမ်းမိသည်။ အဝေးရောက် သားသမီးများကိုလည်း အထူးလွမ်းမိသည်။

ပိတောက်အလှကို ကြည့်ပြီး ပိတောက်ပြဿနာကို စဉ်းစားကာ ဇနီးနှင့် သားသမီးများကို လွမ်းလို့ ကောင်းနေချိန်တွင် ဘာကြောင့်မှန်း မသိ၊ သူ့နားထဲမှာ “သင်္ကြန်ခါတော်မီ၊ ပန်းပိတောက်ဝေစီ” ဟူသော ခင်ယုမေ သီဆိုသံကို ကြားယောင် လာပြန်လေရာ သူ့တွင် အတွေးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

နွေအကုန် မိုးအကူး၊ နှစ်ဟောင်းအကုန် နှစ်သစ်အကူး၊ သင်္ကြန်ချိန်ခါကို ပိတောက်က နိမိတ်ပြေးသည်၊ လက္ခဏာပြသည်၊ သရုပ်ဆောင်သည်။

သူ့ဘဝတွင် အပြောင်းအလဲ ဖြစ်ပေါ်မည်ကို ပိတောက်က နိမိတ်ပြေး လေသလော။ အထီးကျန် မုဆိုးဖိုဘဝ ကုန်းဆုံးပြီး အိမ်ထောင်သစ် ထူထောင်သူ ဘဝသစ်သို့ ကူးပြောင်းမည်ကို နိမိတ်ပြေးလေသလော။

သို့မဟုတ် သားသမီး မြေးမြစ်တို့၏ ဘိုးဘိုး၊ သက်ကြီးရွယ်အိုဘဝ ကုန်ဆုံးအပြီးသတ်ပြီး နောင်တမလွန် ဘဝသစ် ကူးပြောင်းမည်ကို နိမိတ်ပြေးလေ သလော။

ထိုသို့လျှင် ပိတောက်ပြဿနာကို ဟိုသည်နှယ် တွေးမိလေသောအခါ သူသည် ဝမ်းသာရမည်လား၊ ဝမ်းနည်းရမည်လား မသိ ဖြစ်သွားရှာလေ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် အတွေးကို ရပ်လိုက်ပြီး တစ်မှေးတစ်မှိတ် အိပ်ငိုက်လိုက်ကာ ပိတောက်အလှစစ်စစ်တွင်သာ စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက် မက်နေလေတော့သတည်း။

(ရှုမဝ၊ စုလိုင်လ၊ ၁၉၇၇)

ထိုင်စရာတစ်နေရာ ရလေတော့

သူ့မူလရာထူးနှင့်အဆင့်မှာ ရုံးအကူ ဖြစ်လေသည်။

ထိုရာထူးကို တစ်ခါတုန်းက ပြာတာဟု ခေါ်ခဲ့ကြလေသည်။ 'ပြာတာ' မှာ မြန်မာစကား မဟုတ်သဖြင့် အမျိုးသားရေး ဝါဒီတို့က 'မင်းစေ'ဟု ဘာသာ ပြန်ခဲ့ကြ၏။ သို့သော် 'မင်းစေ'မှာ ဗြူရိုကရက် အသုံးအနှုန်းဖြစ်သဖြင့် ဒီမို ကရက်တို့က 'ရုံးစေ' ဟု ပြုပြင်တီထွင်လိုက် ကြလေသည်။ သို့ဖြစ်လည်း ကျေနပ်ဖွယ် မရှိသေး။ 'စေ'ဆိုသည်မှာ 'အစေခံ'၊ 'အစေအပါး'၊ 'အခိုင်အစေ'၊ 'စေလိုရာစေ'၊ 'သွားစေ'၊ 'လာစေ'၊ 'လုပ်စေ'စသော စကားလုံးများမှ ဆင်း သက်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ 'ရုံးစေ'သည် လူတစ်ဖက်သား၏ သိက္ခာကို ကျ ဆင်းစေသည်။ ထို့ကြောင့် 'ရုံးလုလင်' ဟု ဘာသာပြန်ထားလိုက်ကြသည်။ သို့သော် တိုးတက်နေသော ခေတ်ကြီးနှင့်အတူ ပြောင်းလဲလိုကြပြန်သဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ထိုရုံးလုပ်သားရာထူးကို 'ရုံးအကူ'ဟု ထပ်မံ တီထွင်ခေါ်ဆိုစေရ လေသည်။

သို့သော် မည်သို့ပင် ဝေါဟာရတွေ ပြောင်းပြောင်း 'ရုံးအကူ' ရာထူး လုပ်ငန်းခွင် အဆင့်ကား အနိမ့်ဆုံးအဆင့် ဖြစ်ပြီး လူနေမှုဘဝ အခြေအနေမှာ လည်း အပြောင်းအလဲ မရှိပါ။

သူသည် အခိုင်မခံ၊ အရှုံးမပေး တိုးတက်အောင် ရုန်းကန်ခဲ့လေသည်။ 'ရုံးအကူ'လုပ်ရင်း အထက်လူကြီးတွေ စေသမျှကို ရုံးလုပ်ငန်းနှင့် ဆိုင်ဆိုင် မဆိုင်ဆိုင် လုပ်ရင်း၊ လက်ဖက်ရည် ဝယ်ပေးရင်း၊ ယခင်က ပြည်သူ့ဆိုင်၊

ယခု သမဝါယမဆိုင်မှာ ကုန်ဝယ်စာအုပ်ထပ် တန်းစီ ပေးရင်း၊ တစ်ချက်တစ်ချက် လက်နှိပ်စက်မှာ တစ်လုံးစ နှစ်လုံးစ၊ တစ်ကြောင်းစ နှစ်ကြောင်းစ ရိုက်နှိပ်ပေးရရင်း လက်နှိပ်စက် အတတ်ပညာကို တတ်သွားကာ လက်နှိပ်စက်ဆရာ ဖြစ်လာ လေသည်။ သူ့ လုပ်ငန်းခွင် အဆင့်မှာလည်း အောက်တန်းစာရေး ဖြစ်လာ၏။

သူသည် အောက်တန်းစာရေးသာဖြစ်ပြီး ရုံးမှာ သူတို့အချင်းချင်းက သူ့နာမည်ဖြင့်သာ ခေါ်ကြသော်လည်း အရပ်ထဲမှာတော့ သူ့ကို 'စာရေးကြီး စာရေးကြီး'ဟု ခေါ်နေကြလေပြီ။

'စာရေးကြီး'တဲ့ အခေါ်အဝေါ်တွေ ပြောင်းပြန်ပြီ။ သို့သော် သူ့လူနေမှုဘဝ အခြေအနေကား မပြောင်းလဲသေးပါ။ စားမှုမှာလည်း မပြောင်း၊ ဝတ်မှုမှာလည်း မပြောင်း၊ နေမှုမှာလည်း မပြောင်း၊ အနိစ္စ အမြဲမရှိဟူသော တရားသည် သူ့အဖို့ ဟုတ်မှာ ဟုတ်ပါလေရဲ့လား။

သို့သော် တရားတော်၌ဖြစ်သော သူ့သံသယမှာ အခြေအမြစ်မရှိပါ။ သူ့ ဘဝအခြေအနေ ဆုတ်ယုတ် ပြောင်းလဲနေသည် မဟုတ်ပါလား။ စားဝတ် နေရေးများ ပိုလို့ ခက်ခဲလာသည် မဟုတ်ပါလား။

တိုးတက်ပြောင်းလဲခြင်းသည်လည်း အနိစ္စ၊ ဆုတ်ယုတ်ပြောင်းလဲခြင်းသည် လည်း အနိစ္စပါတကား။

သို့သော် သူသည် အနိုင်မခံ အရှုံးမပေး တိုးအောင် ရုန်းကန်၍ နေပေ သည်။ ဘဝရုန်းကန်မှုကား သူ့ညာဉ်၊ သူ့စရိုက်။

သူသည် သူ့လူနေမှုဘဝ တိုးတက်ကောင်းမွန်လာအောင် နည်းအမျိုးမျိုး ရှာပြီး၊ လမ်းအသွယ်သွယ် လိုက်နေသည်။ နည်းအမျိုးမျိုး လမ်းအသွယ်သွယ် ဆိုသော်လည်း မရိုးမသား မတရားသော နည်းလမ်းများ မဟုတ်ပါ။ သူသည် သမ္မာအာဇီဝ၊ သမ္မာဝါယမတရားတို့ကို ယုံကြည်လိုက်နာသူ ဖြစ်၏။

သူတို့ရုံးမှာ ရုံးအကူမှူးတစ်ယောက် ရှိသည်။ လက်ထောက် စာတွဲ ခန်းမှူး၊ ဂျပဒါလုပ်သည့်အခါ လုပ်ရပြီး၊ စာကူးစက်လှည့် ဒတ်ဖရီလုပ်သည့်အခါ လုပ်ရသည်။ ထိုသူ၏ လခသည် သူ့လခထက် နည်း၏။ သို့သော် ထိုသူ၏ စားဝတ်နေရေး အခြေအနေမှာ သူ့ထက် များစွာ သာလွန်ကောင်းမွန်သည်။ ထမင်းဘူးချင်း ယှဉ်မည်လား၊ ပုဆိုးအရောင်အဆင်းချင်း ယှဉ်မည်လား၊ အိပ် ခန်းချင်း ယှဉ်မည်လား။ ယှဉ်ချင်ရာယှဉ် ထိုသူက သာ၏။ ထိုသူ၏ ထမင်း ဘူးတွင် ဟင်းနှစ်ခွက် အမြဲပါသည်။ ငါးပိနှင့်တို့စရာချင်း တူဦးတော့ ထိုသူ၏ တို့စရာမှာ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ စုံစုံလင်လင် ဖောဖောသီသီ ရှိလှသည်။

သူ့မှာတော့ ဟင်းတစ်ခွက်မှ အနိုင်နိုင်။ ထိုသူ၏ ပုဆိုးမှာ အသစ်ရင်လည်း ဖြစ်ရမည်။ တစ်ပတ်ရစ်ရင်လည်း ဖြစ်ရမည်။ သူ့ပုဆိုးမှာတော့ ဘယ်နှပတ်ရစ် ဖြစ်နေပြီ မသိ၊ ရိနွမ်းနေပြီ၊ အကွက်မပေါ်တော့ပြီ၊ အရောင် မလွင်တော့ပြီ။ ထိုသူသည် အိမ်ပိုင်ရှိပြီး အိမ်ထဲမှာ ဝါးထရံနှင့် အိပ်ခန်း ဖွဲ့ထားနိုင်သည်။ သူ့မှာတော့ အိုးအိမ်မပိုင်၊ ငှားထားရသော အခန်းကျဉ်းကလေးတွင် ကြိုးတန်း သွယ်၊ စောင်ဟောင်းလွှားပြီး အိပ်ခန်း ဖွဲ့ထားရသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ လူနေမှုဘဝကို ထိုမျှ ခြားနားရအောင် သူတို့၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုလုပ်ငန်းခွင် အခြေအနေက ဘယ်လို ခြားနားနေ ပါသလဲ။ ရုံးမှာတော့ သိပ်မခြားနားပါ။ သူက အောက်တန်းစာရေးအဆင့်၊ ထိုသူက ရုံးအကူမှူးအဆင့်၊ သူ့အဆင့်ကပင် ထိုသူထက် မြင့်နေသေး၏။ သို့သော် ရုံးပြင်ပမှာတော့ ခြားနားချက်တစ်ခု ရှိ၏။ သူက အိမ်မှာ ဘာမှ လုပ် စရာ မရှိ။ တိုလီမိုလီ မှောင်ခိုအရောင်းအဝယ် လုပ်ရင်လုပ်မှ။ သူသည် တစ်ခါ တစ်ရံ မလွဲသာ၍ တိုလီမိုလီ မှောင်ခိုအရောင်းအဝယ် လုပ်သော်လည်း အမြဲ မလုပ်ရ။ လုပ်လည်း မလုပ်ရဲ။ ထိုသူကတော့ အိမ်မှာ ခြံစိုက်သည်၊ မွေးမြူရေး လုပ်သည်။

ထိုသူသည် ရန်ကုန်တိုင်း မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရွှေနံ့သာကျေးရွာအုပ်စု၊ ပေါင်းကူးကျေးရွာတွင် နေထိုင်သည်။ သူ့ဝင်းသူ့ခြံက တော်တော်ကျယ်သည်။ ရေတွင်းကလည်း ကောင်းသည်။ သူ့နေအိမ်က မကြီးကျယ်သော်လည်း မြို့က အိပ်ခန်းများနှင့်စာသော် ချောင်ချောင်ချိချိ များစွာရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ လင်မယားမှာ အိပ်ခန်း သီးသန့်နှင့်။ ထိုသူ၏ ခြံမှာ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ ထွက်နေပြီ။ သရက်၊ ပိန္နဲ၊ မာလကာ စသည်တို့ သီးစပြုနေပြီ။

ထိုသူ၏ မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းကလည်း အတော်အသင့် အကျိုးဖြစ်နေပြီ။ တစ်နေ့ နွားနို့ ၂ ပိဿာ၊ ၃ ပိဿာ ထွက်နေပြီ။ ကြက်ကတော့ တစ်ခါတစ်ခါ အိမ်မှာစား၊ တစ်ခါတစ်ခါ ဧည့်သည်ကျွေး၊ ရောင်းဖို့ရယ်လို့တော့ မထားပါ။ အပြင်မှာ ဝယ်မရလို့ နားပူနားဆာလုပ်ကာ အတင်းလာဝယ်သူရှိမှ မလွဲသာလို့ ရောင်းရပါသည်။

ထိုသူ၏ ဘဝအခြေအနေကို သူ့အားမကျဘဲ နေပါမည်လော။ အထူး သဖြင့် ထိုသူ၏ အလုပ်သည်သမ္မာအာဇီဝဖြစ်ပြီး ထိုသူ၏ အားထုတ်မှုသည် သမ္မာဝါယမအစစ်ဖြစ်ကြီးဖြစ်သည်နှင့် သူသည် အားကျခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ထိုသူကဲ့သို့ပင် တောရွာမှာနေပြီး ခြံလုပ်ကာ ရုံးတက်ရန်

ဆုံးဖြတ်ခဲ့လေသည်။ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကို ရောက်အောင် ထိုသူကလည်း သူ့ကို တိုက်တွန်းခဲ့၏။ အကြံပေးခဲ့၏။ ဆုံးဖြတ်ချက် အကောင်အထည်ပေါ်ရန် ကူညီ ခဲ့၏။

ထိုသူ၏ အကူအညီဖြင့် သူသည် ပေါင်းကူးကျေးရွာ ဉာဏရပ်ကွက်တွင် ဧကဝက်ကျယ်သော ခြံမြေတစ်ကွက်ကို ဈေးပေါ်ပေါ် (ကုန်ကျစရိတ် နည်းနည်း) ဖြင့် ရရှိခဲ့လေသည်။

သို့သော် သူသည် ထိုခြံမြေကို ချက်ချင်းပြောင်းပြီး မနေနိုင်သေး။ ပထမ ထိုခြံကို ကာရံရသေးသည်။ ထို့နောက် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ကို ရှင်းလင်းရသေးသည်။ ပြီးတော့ မြေကို တူးဆွထွန်ယက်ရသေးသည်။ နောက်ပြီး တော့ ရေတွင်းတူးရသေးသည်။ ဒါတွေ ဒါတွေ ပြီးတော့မှ သစ်ပင်ဝါးပင်၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ပင် စိုက်ရမည်။ နောက်ဆုံးမှ လူနေစရာတဲကလေး ဆောက် ရမည်။ ခြံ၍ပြောရသော် ခြံကလေးရယ်လို့ စဖြစ်ပြီး တဲအိမ်ကလေး အဆင်သင့် ဖြစ်တော့မှ သူတို့မိသားစု တောရွာကခြံသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ကြမည်။ သူ ရယ်၊ သူ့မိန်းမရယ်၊ သားသမီး သုံးယောက်ရယ်၊ ယောက္ခမ မုဆိုးမကြီးရယ်။

ခြံစိုက်ပြီး မွေးမြူရေးလုပ်မည်ဆိုတော့ သူ့ရုံးချိန်အပ လုပ်အားအပြင်၊ သူ့မိန်းမနှင့် သူ့ယောက္ခမ မုဆိုးမကြီးတို့၏ လုပ်အားနှင့် သမီးကြီးနှစ်ယောက် ၏ လုပ်အားကိုပါ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံနိုင်ပေလိမ့်မည်။ တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်သူ အငယ်ဆုံးကလေးကတော့ ဘာမျှ လုပ်နိုင်ဦးမည် မဟုတ်သေး။ ပေါင်းကူးရွာမှာ မူလတန်းကျောင်းရှိသဖြင့် သမီးငယ်နှင့် သားကလေးအတွက် ပညာသင်ကြားရေး မခက်။ သမီးကြီးကတော့ ၈ တန်းကျောင်းသူဖြစ်၍ ဆက်ကျောင်းထားလိုလျှင် မင်္ဂလာဒုံ ဝိုင်ယာလက်ကျောင်းသို့ ပို့ရလိမ့်မည်။ အဆင်ပြေလျှင် ပို့မည်။ အဆင်မပြေလျှင် ကျောင်းနုတ်မည်။ ခြံမှာ မွေးမြူရေးအလုပ်တွေ လုပ်ခိုင်းမည်။ ဘာလုပ်ဖို့ သမီးကို ခက်ခက်ခဲခဲ ကျောင်းဆက်ထားနေမည်လဲ။ အတန်းတွေ အများကြီးအောင်လည်း အလုပ်ရချင်မှ ရတာ။ ပြီးတော့ သူတို့ ယောက်ျားယူ သွားရင် ပညာသင်ထားတာတွေ အလကား ဖြစ်ကြတာပဲ။

ယခု သူသည် တောသွား ခြံလုပ်၊ မြို့ရုံးတက်ဟူသော စီမံကိန်းကို အားတိုက်ခွန်တိုက် အကောင်အထည်ဖော်နေလေပြီ။ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း တောသို့ မှန်မှန်သွားသည်။ အခြား ရုံးပိတ်ရက်များတွင်လည်း ရောက်အောင်သွားသည်။ တတ်နိုင်လျှင် စနေနေ့ညက သွား၍ တောမှာ အိပ်သည်။ ကိုယ့်ခြံထဲမှာတော့

အိပ်စရာ တဲအိမ်မဆောက်ရသေး၍ မအိပ်ရ။ မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ ခြံသို့သွားပြီး အိပ်ရသည်။

သို့ဖြင့် သူသည် ရက်အားမထား၊ အနားမယူသော လုပ်သားကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်နေလေပြီ။

ရက်အားမထား၊ အနားမယူသော လုပ်သားကြီးတစ်ယောက်အနေနှင့် သူ့မှာ အတွေ့အကြုံသစ်များ ရလေသည်။ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းသော အတွေ့အကြုံများတည်း။

ယနေ့ကား တနင်္ဂနွေနေ့၊ သူ့ခြံသို့ သွားသောနေ့။

တနင်္ဂနွေတိုင်း ရုံးပိတ်နေ့တိုင်း မင်္ဂလာခုံနှင့် ထောက်ကြံ့ကြားရှိ သူ့ ခြံသို့ အရောက်သွားရသည်မှာ မလွယ်လှပါ။ သို့သော် မလွယ်သော အလုပ်၊ ခက်သောအလုပ်ကို ဖြစ်အောင်လုပ်ရန် စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားပြီးပါပြီ။

သူသည် မနက်အစောကြီး ထရ၏။ မိန်းမကိုလည်း အစောကြီး ထစေရ၏။ ရုံးသွားသည့်နေ့ဆိုလျှင် ထမင် စောစောချက်ဖို့ မလို။ ယနေ့တော့ ထမင်း အစောကြီး ချက်ရသည်။

သူသည် လက်ဆွဲခြင်းတောင်းကလေးထဲမှာ ထမင်းဘူးနှင့် လဲစရာအဝတ်၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့် အခြား အသုံးအဆောင်ကလေးများကို ထည့်ယူခဲ့သည်။ အိမ်မှ ထွက်လေသော် နံနက်ခင်း အလင်းရောင် ကောင်းစွာ မလင်းသေးချေ။

သူ့အိမ်နှင့် ဘတ်စ်ကားဆိပ်က မဝေးလှ။ လေးငါးမိနစ် လျှောက်လျှင် ဘတ်စ်ကားဆိပ်သို့ ရောက်၏။

ဘတ်စ်ကားဆိပ်မှာ အဝေးပြေးဘတ်စ်ကားများလည်း ရပ်သည်။ အနီး ပြေး ဘတ်စ်ကားများလည်း ရပ်သည်။ လှည်းကူး၊ ပဲခူးသွားမည့် ဘတ်စ်ကားများ၊ တောင်ဥက္ကလာ၊ မြောက်ဥက္ကလာ၊ ခေမာသီ၊ မေဒါဝီ စသော ခရီးသို့ သွားမည့် ဘတ်စ်ကားများ။

အဝေးပြေးဘတ်စ်ကားကို စီးလျှင် ကားတစ်စီးနှင့် တစ်စီး အချိန်ကွာလှ သဖြင့် လည်းကောင်း၊ အင်းစိန် ဒညင်းကုန်းဘက်မှ ကွေ့သွားရသဖြင့် လည်း ကောင်း အချိန်ကြာသည်။ သို့သော် ဘတ်စ်ကား မပြောင်းရဘဲ သူ့သွားလိုရာ ဗိုလ်ခြံမှတ်တိုင်သို့ တောက်လျှောက် ရောက်သည်။ (ဗိုလ်ခြံအထိ ဘတ်စ် ကားစီးပြီးမှ သူ့ခြံကိုအရောက် ၂ မိုင် ခြေလျင်လျှောက်ရမည်) အနီးပြေး ဘတ်စ်ကားစီးလျှင်တော့ အချိန် မကြာလှ။ သို့သော် ဘတ်စ်ကား ပြောင်းရသည်။ သူတို့ ဘတ်စ်ကားဆိပ်မှ ကုက္ကိုင်းလမ်းဆုံသို့ ဘတ်စ်ကားတစ်တန်၊ ကုက္ကိုင်း

လမ်းဆုံမှ ကမာရွတ်လှည်းတန်းသို့ ဘတ်စ်ကားတစ်တန်း၊ ကမာရွတ် ရဲစခန်းမှတ်တိုင်မှ ဗိုလ်ခြံမှတ်တိုင်သို့ ဘတ်စ်ကားတစ်တန်း (သို့မဟုတ်) ကမာရွတ် ရဲစခန်းမှတ်တိုင်မှ ဝါယာလက် ဘတ်စ်ကားဂိတ်သို့ ဘတ်စ်ကားတစ်တန်း၊ နောက်ပြီးတော့ ဝါယာလက် ဘတ်စ်ကားဂိတ်မှ ဗိုလ်ခြံသို့ နောက်ထပ် ဘတ်စ်ကားတစ်တန်း ဘတ်စ်ကားတွေ ပြောင်းရသည်။ ကားကူးကားပြောင်း ဒုက္ခများလှသည်။

သူသည် အတွေ့အကြုံအရ အကျိုးအပြစ်များကို ဆင်ခြင်ပြီးနောက်၊ အနီးပြေးကြိုလျှင် အနီးပြေး၊ အဝေးပြေးကြိုလျှင် အဝေးပြေးကို စီးလေတော့သည်။ သို့သော် မကြာမီကမှစ၍ အဝေးပြေး ဘတ်စ်ကားများ ပေါ်လစီပြောင်းလာသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဘတ်စ်ကားကို ရပ်မပေးခင် ဘယ်လိုက်မလဲဟု မေး၏။ ထောက်ကြံ့ဟိုဘက် အဝေးသွားခရီးသည် မဟုတ်လျှင် ကားကို ရပ်မပေးတော့။

ယနေ့ သူသည် ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်သို့ သူများတကာထက် စောအောင် ဆိုပြီး လာခဲ့သည်။ သို့မှ လူချောင်တတ်သည့် အစောဆုံး ဘတ်စ်ကားကို မိမည်မဟုတ်ပါလား။ သို့သော် ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်တစ်ဝိုက်တွင် ဘတ်စ်ကားစောင့်သူတွေ အတော်များများ ရောက်နေလေပြီ။ တချို့က လွယ်အိတ်နှင့်၊ အချို့က အထုပ်အပိုးနှင့်၊ အချို့က လက်ဆွဲအိတ်နှင့်၊ အချို့က လူလွတ်လက်လွတ်။ သူကတော့ လက်ဆွဲခြင်းတောင်းနှင့်။

အတန်ကြာ ရပ်စောင့်လိုက်သောအခါ ဘတ်စ်ကားတစ်စီး ရောက်လာသည်။ သို့သော် ကုက္ကိုင်းလမ်းဆုံသို့ မရောက်သော နံပါတ် (၇) ဘတ်စ်ကား ဖြစ်နေ၍ သူမလိုက်နိုင်၊ ဆက်စောင့်နေစဉ် ဘတ်စ်ကားတစ်စီး ရောက်လာပြန်၏။ သို့သော် လူတွေ အပြည့်ပါလာပြီး ခြေချစရာ၊ ကိုင်တွယ်လိုက်စရာပင် နေရာမရှိသောကြောင့် သူမလိုက်နိုင် ဖြစ်ရပြန်ပြီ။

ထိုဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်မှ လူတစ်ယောက်မျှ လိုက်မသွားရ။ ကားစောင့်သူ ပရိသတ်ကတော့ တိုးလို့သာ လာသည်။

အတော်ကလေးကြာတော့ အဝေးပြေး ဘတ်စ်ကားကြီး တစ်စီး ရောက်လာသည်။ အဝေးပြေးကားက အနီးစီးခရီးသည်ကို ခေါ်ဆောင်လေ့ မရှိသော်လည်း ခေါ်လိုခေါ်ငြား သူက ဆီးတားသည်။ ကားကို လှိမ့်ရုံသာ လှိမ့်မောင်းရင်း စပယ်ယာက “ဘယ်ကိုလဲ”ဟု မေးလေရာ “ဗိုလ်ခြံ ထောက်ကြံ့”ဟု သူက ပြောလိုက်လေသည်။ ဘတ်စ်ကားကြီးသည် သူ့ကို မခေါ်ဘဲ “ပဲခူးကို ပဲခူး

mg9.com

ကို”ဟူသော အသံနှင့်အတူ ခပ်မြန်မြန် လိုမ့်သွားလေသည်။ သူ့အနီးရှိ ကားစောင့်ဖော် အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်က “ဝေးပြေးကားကို အမှန်အတိုင်း မပြောရဘူးကွယ်၊ ပဲခူးလိုက်မလိုလို၊ လှည်းကူး လိုက်မလိုလိုနဲ့ အတင်းတက်ရတယ်၊ ကားပေါ်ကျမှ စာရင်းကြည့်ရှင်း၊ ကားပေါ်ရောက်တော့လည်း မောင်းမချပါဘူးကွယ်”ဟု အကြံပေးလေသည်။

ကားစောင့်သူအချို့သည် အထုပ်အပိုးကို မြေကြီးပေါ်ချကာ စိမ်ပြေနေပြေထိုင်၍ စောင့်ကြသည်။ အချို့ကတော့ မှတ်တိုင်အနီး ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်အေးအေးလူလူ လမ်းလျှောက်ရင်း စောင့်ကြသည်။ အချို့ကမူ ဘတ်စ်ကားလာမည့်ဘက်သို့ မျက်နှာမူကာ မတ်တတ်ရပ်ရင်း စိတ်မရှည်စွာ စောင့်ကြသည်။ စိတ်မရှည်စွာ စောင့်ရရင်း ကြာတော့ မျက်နှာများ ရှည်လာကြပုံ ပေါ်နေ၏။

“နံပါတ် ၅ တွေ ဘာကြောင့် မလာပါလိမ့်”ဟု တစ်စုံတစ်ယောက်က ပြောလိုက်ရာ “ဟုတ်တယ် နံပါတ် ၅ တွေ ကျဲလိုက်တာ”ဟု အခြားတစ်ယောက်က တုံ့ပြန်လိုက်လေသည်။

ခဏကြာတော့...

“ဟော... လာပြီ၊ လာပြီ”

ပြောရင်းဆိုရင်း နံပါတ် ၅ ဘတ်စ်ကားနှစ်စီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရောက်လာသည်။ လူကတော့ အပြည့်ပါပဲ။ သို့သော် စပယ်ယာက “လူချောင်တယ်၊ လူချောင်တယ်၊ တက်ကြ တက်ကြ”ဟု ဝမ်းသာစရာ ကြေညာလေသည်။ ဟုတ်ပါရဲ့။ တိုးဝှေ့စီးစရာ၊ မတ်တတ်ရပ်လိုက်စရာ နေရာရှိပါသည်။ သူတို့တစ်တွေ ပြေးအလွှား တိုး၍ တက်ကြ၏။ သူသည် ဘတ်စ်ကားနှင့် နေ့စဉ် ဆက်ဆံနေရသူဖြစ်သဖြင့် အပြေးအလွှား တိုးတက်တတ်ပြီ။ ဘတ်စ်ကားအပေါက်ဝ ခြေချမိသည်နှင့် အတွက်ဘက်ရောက်အောင် တိုးဝှေ့ဝင်တတ်လေပြီ။ ယခုတော့ ကုက္ကိုင်းလမ်းဆုံအထိသာ လိုက်မည်ဖြစ်၍ အတွင်းဘက်သို့ မဝင်တော့ပြီ။

ခဏလေးကြာတော့ ကုက္ကိုင်းလမ်းဆုံကို ရောက်သည်။ သူသည် ကားပေါ်မှဆင်းပြီး နံပါတ် ၁၆ ကားဂိတ်သို့သွားရင်း ပြီးခဲ့သော ဒီဇင်ဘာကို ကားစောင့်စီးမည့်အစား လမ်းလျှောက်လာခဲ့ရင် ပိုမမြန်ပေဘူးလားဟု အချိန် တွက်ကြည့်နေမိလေသည်။

နံပါတ် ၁၆ ကားဂိတ်ရောက်တော့ ဘတ်စ်ကားတွေ အများကြီး ထိုးရပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထွက်မည့်ကားကို တက်စီးရုံသာ ဖြစ်သည်။

m g pe . com